

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Örigenus Tōn Eis Tas Theias Graphas Exēgētikōn Apanta Ta Ellēnisti Heuriskomena

Origenes

Rothomagi, 1668

Index Rervm Memorabilivm, quae in his Origenianis & Notis continentur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-19358

INDEX

R E R V M M E M O R A B I L I V M, quæ in his Origenianis & Notis continentur.

O. Origeniana, numerus sequens Origenianorum paginam, subjecta litera pagina locum; N. Notas, numerus sequens Notarum paginam, c. paginae columnam significat.

A

A Baillardus Deum censuit id solum facere posse, quod facit, O. 19. c.

Abstinentes animatis, à Gangrensi Concilio, aliisque Synodis damnantur, N. 38. c. 1.

Abstinentiam ab usu corporis Christi bono aliquo non priuare quatenus Origenes dixerit, O. 177. c. f. 178. a, & seq. N. 38. c. 2.

Abutor, pro, vtot, à Latinis vsurpatur, N. 9. c. 1.

Acacius Beroensis Chrystostomo infensus, O. 216. c.

Actorum Conuenticuli ad Querum, quæ habentur apud Photium, fides exploratur, O. 217. c.

Vox *Abba* quatuor suis siglis quatuor Mundi cardines designat, N. 4. c. 2.

Ab Adamo ad Abrahamum quomodo intersint *Hebraei* viginti, N. 117. c. 1.

Adamum per peccatum imaginem Dei amisisse docuit Augustinus, O. 169. b. quod tamè emolliuit, O. 169. b.

Adamus à Deo genitus, N. 117. c. 2.

Adamus propheta, N. 10. c. 2.

Adamantius, Origenes vnde dicitur, O. 3. c.

Adjurandorum Daemonum ratio duplex, O. 18. c. d.

Ægyptii appetente decimo quarto anno circumciduntur, N. 5. c. 1.

Ægyptii cur corpora condire soliti sint, N. 12. c. 2.

Ægyptii hodieque feminas circumcidunt, N. 3. c. 1.

Ægyptii Metempsychoseos auctores, O. 104. b.

Ægyptii monachi pleriq; Anthropomorpha, O. 209. d. N. 110. c. 2.

Ægyptii monachi Athanasium antilitem suum probris siccant, O. 201. b.

Ægyptii monachi in varias Hæreses inciderit, O. 201. b.

Ægyptiorum monachorum triplex genus, O. 222. a.

Ægyptii Mundum esse incorruptibilem, sed Astris ad eandem rationem reuersis eadem eventura omnia censent, O. 166. c.

Ægyptii Sacerdotes adrafi, O. 6. f.

Ægyptii Sacerdotes circumciduntur, N. 12. c. 2.

Ægyptiis Sacerdotibus sacra obuentibus palmarum rami præbebantur, O. 6. f.

Æon Valentinianorum, N. 107. c. 2.

Æones è Platonici Ideis, & Græcorum Theologia Valentiniani confluxerunt, N. 97. c. 2.

Æquinoctiorum præcessio, N. 6. c. 1.

Æriana hæresis ex Ægypti Monasteriis prodit, O. 201. b.

Æriani ab animatis abstinabant, N. 38. c. 1.

Ætas, quid, O. 161. b.

Æternum, & Æternitas, quid, O. 161. b.

Æticius primariam causam esse Patrem, instrumentum Filium credidit, N. 95. c. 2.

Ævum, quid, O. 161. a. b.

Africanorum originem ad Sabæos Arabes, & Ifricum Felicis Arabiæ Regem nonnulli referunt, N. 51. c. 1.

Vox *ayyau* vnde facta, N. 118. c. 1.

Æspis, & æspis, quid, O. 43. b, & seq. N. 95. c. 2. 96. c. 1.

Æspis quatenus Spiritus sanctus dici possit, N. 95. c. 1.

Aiur, quid, O. 160. f. 161. a, & seq.

Vox *aiur*, vnde facta, O. 161. a.

Aidai & aiur, & aiur & aiur differunt, N. 38. c. 1.

Aiur, quid, O. 192. a, & seq.

Alcorani sigis, N. 10. c. 1.

Alexander Hierosolymitanus Episcopus, O. 10. d. 1. f. 13. a.

Alexandri Magni successores quinque, N. 3. c. 1.

Alexandriæ seniores erant complures, N. 9. c. 2.

Alexandrina Dialectus. Vide, Dialectus.

Alexandri exotitarum linguarum notitiam spernabant, O. 9. f.

Alexandrium talentum & drachma duplam habere rationem ad Atticum talentum & drachmam, N. 57. cap. 1.

Alexandro Seuero imperante Christianos vesabant Provinciarum rectores, O. 22. c.

Alfena, & Alheña, quid, N. 79. c. 2.

Allegorias, quibus Iudæi & Christiani in explicanda Scriptura utebantur, Celsus culpabat, O. 174. a.

Alligatorum interpretationis origo aperitur, O. 173. c, & seq.

Allegoricis Scripturæ interpretationibus nimium tribuit Origenes, N. 104. c. 1.

Alypius Tagaitensis Episcopus, O. 203. c.

Amor, Soli, N. 110. c. 1.

Vox *amors*, facta videtur ex Hebraico *אמור*, N. 110. c. 2.

Ambrosius Mediolanensis, & Ambrosiaster, Damnatos aliquando, Diabolum veronunquam supplicii exemptum iri docent, O. 159. c.

Ambrosius Origenis amicus & *ispe diaktos*, O. 9. f. 10. a. b. N. 8. c. 2.

Ambrosium ab hæresi Valentiniana revocat Origenes, N. 99. c. 2.

Ambrosius in Maximini Perfectione comprehenditur, O. 17. c. & vinculis elabatur, O. 18. a.

Ambrosij rogatu Scripturam sacræm Origenes interpretatur, O. 236. d.

Ambrosius secreto ab Origene edita in publicum profert, O. 10. c. 189. a. 196. f.

Ambrosij mors, O. 18. a.

Americani nonnulli Metempsychoseos doctrinam tuentur, O. 104. b.

Ammonius *Ammonius*, Numerorum liber, N. 9. c. 1.

Ammoniana distinctio Noui Testamenti, N. 20. c. 1.

Ammonium Origenistam defunctum laudat Theophilus, O. 217. d.

Ampullianus hæresiarcha librorum Origenis corruptor, O. 187. f.

Ανελευθέρη, N. 93. c. 2.

Ανελευθέρη, N. 114. c. 1.

Ανελευθέρη, N. 114. c. 2.

Ανελευθέρη, quid, N. 8. c. 1. 104. c. 2.

Ανελευθέρη apud Iudæos, qui, N. 8. c. 1.

Ανελευθέρη, Luna, N. 110. c. 2.

Ανελευθέρη Boeotice, pro, *ανελευθέρη*, N. 114. c. 1.

Ανελευθέρη est impeccabilitas, non impeccantia, O. 119. d.

Ανελευθέρη, quid, O. 119. c.

Ανελευθέρη morti æternæ opponitur, N. 87. c. 1.

Anastasio Bibliothecarius Origenis infensus, O. 229. c. f.

Anastasio Papa Origenis erroribus hærescos notam inurit, O. 205. b.

Anastasio Sinaita erga Origenem male affectus, O. 228.

Anathematis an defuncti subijci possint, O. 194. a.

T

Index

- Anathorhi; N. 14. c. 1.
Ανθηροσι; N. 27. c. 1.
Ανθηροσι, quid; N. 90. c. 1.
 Angeli cur sic dicti; O. 89. a.
 Angeli custodes pro hominibus curæ suæ commissis rationem reddunt juxta Origenem; N. 61. c. 1.
 Angeli evadere possunt homines virtute & recte factis; N. 86. c. 1.
 Angeli quando creati sint non satis liquido cognoscere se Origenes proficitur; N. 90. c. 1.
 Angeli *Ανθηροσι*; O. 88. c. 175. d. N. 112. c. 2. 115. c. 2.
 Angelis corpora Origenes affinxit; N. 119. c. 2.
 Angelis corpus & materiam aliquando detrahit Origenes; N. 90. c. 2.
 Angelis damnosum cultum exhibentium hæresis florebat apud Phrygas Pauli temporibus, & à Synodo Laodicena damnata est; N. 108. c. 2.
 Angelis tutelariis varia pro meritis officia imponi Isidorus Hispalensis censuit; O. 86. d.
 Angelorum invocationem probat Origenes; O. 89. b. c. & seq.
 Angelorum invocationem probant ex Heterodoxis nonnulli; O. 90. c.
 Angelorum ministerio animas corporibus inferi Origenes existimavit; N. 62. c. 2. 112. c. 2.
 Angelorum natura Origenis ætate parum explorata; O. 68. a. b.
 Angelos corpore carete Ecclesiæ decretum est, licet non expresse definitum; O. 72. a.
 Angelos corporeos esse plurimi è veteribus Patribus senserunt; O. 69. b. & seq. 85. c. 2.
 Angelos inter & Demones corporis discrimen aliquod Origenes constituit; N. 119. c. 2.
 Angelos damni pœna statim post peccatum esse affectos, non pœna sensus, Patres plerique senserunt; O. 81. b. c. & seq.
 Angelos duos, bonum vnum, malum alterum singulis hominibus adfistere Origenes censuit; N. 60. c. 2.
 Angelos duos, bonum vnum, malum alterum singulis hominibus adfistere Patres aliquot senserunt; O. 87. a.
 Angelos ejusdem esse inter se naturæ magno consensu Patres affirmant; O. 76. f.
 Angelos & homines ejusdem esse inter se naturæ Origenes credidit; N. 97. c. 1. & 2.
 Angelos & homines ejusdem esse naturæ dixit Iohannes Damascenus; O. 76. f.
 Angelos inanimatarum rerum curam gerere censuit Chrysostomus; O. 86. e. f.
 Angelos infinitos esse, præter eos qui in Scriptura nominantur, Origenes, alijque censuerunt; N. 92. c. 1.
 Angelos inter se præitari Patres quidam censuerunt; O. 86. c.
 Angelos judicatum iri Hieronymus credidit; O. 87. b.
 Angelos multis ante Mundum sæculis creatos Hieronymus censuit; O. 167. b.
 Angelos pleraque Dei mysteria per Ecclesiam didicisse antiqui Patres Ecclesiæ senserunt; O. 78. e. & seq.
 Angelos perduelles sacrificiorum nidore pacisci docuerunt Iustinus martyr & Firmicus; O. 91. b. c.
 Angelos Sadduceæ non admittebant; N. 108. c. 2.
 Angelos sive bonos sive malos peccare posse, mortis Christi beneficio gaudere, & judicatum iri Origenes credidit; N. 70. c. 1.
 Angelos sive bonos, sive malos senserunt multi bene vel male agere posse; O. 76. f. 77. a. & seq.
 Angelos sublimiores gradus bene agendo conscendere posse decrevit Hieronymus; O. 77. a. b. c.
 Angelum eum, cui terræ commissa fuerat cura, peccasse & in Tartarum detrusum fuisse sensit Ioh. Damascenus; O. 77. f.
 Angelus, qui in Veteri Lege saepe ex persona Dei loquitur, Deusne sic an Angelus, dubitabant Iudæi; N. 108. c. 2.
 Anima an semel tantum corpore induatur, N. 100. c. 1. & 2.
 Anima sola constare hominem Hæretici quidam post Platonem crediderunt; O. 101. f.
 Animæ ab Angelis corporibus ligantur & solvantur; N. 115. c. 2.
 Animæ immortalitas, cum ejusdem perseverantia perperam confunditur; N. 84. c. 2. 85. c. 1.
 Animæ omnium hominum de cælo depromuntur, juxta Origenis doctrinam; N. 86. c. 1.
 De Animæ origine ac forte nihil fuerat Origenes exacte definitum; O. 97. f. 98. a. & seq.
 Anima perseverantiam Samaritani tollebant; N. 120. c. 2.
 Anima propter recte ante vitam gesta, variis variisque corporibus immitti merita sunt; N. 98. c. 1.
 Animam Christi Verbo fuisse conjunctam, antequam corpori adjungeretur, Origenes censuit; N. 92. c. 2.
 Animam Christi, vt & reliquas animas, ante corpora conditam Origenes censuit; N. 119. c. 1.
 Animam corpori post mortem adfidere plerique crediderunt; N. 122. c. 1.
 Animam cum corpore extingui, & cum eo itidem excitatum iri Arabes quidam Hæretici docebant; O. 20. e.
 Animam in corpore puniri dixit Orpheus; O. 96. b.
 Animam in diversa corpora remeabilem Platonici finxerunt; O. 136. e. f.
 Animam rebus univærsis Thales tribuebat; O. 129. c.
 Animarum *ψευδῶν* è Pythagoricorum & Platoniceorum Scholis transtulit Origenes; O. 227. d. e.
 Animarum *ψευδῶν* Hæretici dicti de Barulo defendunt; O. 230. a.
 Animarum *ψευδῶν* inter Origeniana dogmata præcipue defendebant Origenistæ; O. 223. c. 227. e.
 Animarum *ψευδῶν* Patres plerique defenderunt; O. 97. b. & seq.
 Animarum *ψευδῶν*, Origenismi characteristico; O. 219. c.
 Animarum fors post mortem, juxta Platonem, O. 150. a. b. c. 154. f. 155. a. b.
 Animas Angelorum ministerio corporibus inferi Origenes censuit; N. 62. c. 2. 112. c. 2.
 Animas corpora subire pro male ante vitam gestis Hieronymus videret credidisse; N. 118. c. 1.
 Animas corporeas esse Origenes censuit; O. 99. b. & seq.
 Animas corporeas esse magna Patrum pars credidit; O. 99. d. e. f.
 Animas corpore carete Plato credidit; O. 100. e.
 Animas corporibus antiquiores, in eaque pro meritis demissas Origenes censuit; O. 96. b. N. 58. c. 2. 62. c. 1. 63. c. 2.
 Animas hominum de cælo peti Origenes credidit; N. 97. c. 2.
 Animas hominum divinæ auriæ particula constare Pythagorici, alijque censuerunt; O. 91. e. f.
 Animas hominum nequam post mortem in Demones iri convertum Tertullianus existimavit; O. 78. a.
 Animas in statuta loca, juxta Platonis sententiam, Demones deducunt; N. 115. c. 1.
 Animas mortales esse senserunt Irenæus & Arnobius; O. 158. d.
 Animas mortuorum, si ante annum à morte præteritum evocentur, videri ab Engastrimytho, ab eo qui oracula scitatur audiri, ab alijs nec audiri nec videri antiquissimi Rabbini docuerunt; O. 184. e. f.
 Animas omnes hominum Angelos fuisse & rursus fieri censuisse fertur Origenes; N. 51. c. 1.
 Animas Prophetarum, hominumque sanctorum, Angelos esse Origenes censuit; N. 62. c. 2. 86. c. 1.
 Animas quasdam pro peccatis sursum admissis in

rerum memorabilium.

- corpora dimitti, alias decretis Dei exequendis operam suam nauare Origenes credidit, N.71.c.1
- Animis plenum esse aërem docebat Pythagoras, O.150.c
- Animis rationes seminales insitæ, iuxta Origenem, quid, N.116.c.2
- Animos puros ad superiora euadere, impuros circa monumenta versari credidit Plato, N.122.c.1
- Animos puros & impuros corpora post mortem comitari Poëtæ veteres crediderunt, N.121.c.2
- Anomœi Filium Dei creatum esse censebant, O.41.d
- Anomœorum pater Origenes dictus, O.187.c
- Anselmus non aliam Trinitatis personam carnem humanam suscipere potuisse credidit, quam Filium, O.48.f.49.a
- Anthropomorphitæ Ægyptii Deum corporeum esse censebant, O.50.e
- Anthropomorphitæ ex Ægypti monasteriis prodierunt, O.201.b
- Anthropomorphitæ monachi Ægyptii, N.110.c.2
- Antidicomarianitæ B. Mariam, postquam Christum enixa est, Iosepho iunctam fuisse censebant, N.89.c.1
- Antiochus Ptolemæidis Episcopus Chrysothomo infensus, O.216.c
- Antipater Bostrenns male in Origenem animatus, O.219.b
- Antipatri Bostreni ætas incerta, O.229.b
- Αντιπατρι, αντιπατρι, & αντιπατρι, N.124.c.1
- Aoristo primo significationem præsentis temporis, vel futuri sæpe tribuit Origenes, N.101.c.1
- Ασκησις a perfectorum, iuxta Origenem, N.67.c.1
- Ασκησις doctrina, O.117.f.118.a, & seq.
- Ασκησις, N.88.c.1
- Apelles Christum carnem de cælo attulisse censebat, O.52.f
- Apelles Christum in carne venisse docebat, Apelles corpus fidereum Christo tribuit, O.53.f.54.a
- Apelles φανταστικῶς accenseri potest, O.54.a
- Apelles resurrectionem non nisi in phantasmate futuram arbitrabatur, O.112.a
- Apellitæ Scripturam sacram corruerunt, O.187.e
- Apellitas Origenes coëruit, O.10.f.53.f
- Apellitas perpetuo carpit Origenes, O.119.c
- Apion ἡγεμόν, O.3.f
- Apion scripsit in Hexæmeron, O.236.f
- Απῶν, quid significet, O.223.d
- Απῶν τῶν ἰδίων idem aliquando significat ac ἰδιόθεν, N.79.c.2
- Vox, ἀποκρίσις, non apud sacros solum Scriptores, sed & apud ἑσθῆτον reperitur, N.90.c.1
- Αποκρίσις, quid, N.81.c.2.82.c.1
- Apollinaristæ Cyrilli libros peruerterunt, O.88.a
- Apollinaristæ dicti sunt Patripassiani, N.81.c.1
- Apollinarius an Chiliasita, O.156.f
- Apollinarius B. Mariam post partum Iosepho iunctam fuisse censebat, N.89.c.1
- Apollinarius Origeni palam detrahit, O.199.d
- Apollinarius Origenis aduersarius, O.193.e
- Apollinarius φανταστικῶς accenseri potest, O.54.a
- Apollinarius fidereum corpus Christo tribuit, O.54.a
- Apollinarij hæresis, O.56.d
- Apollinarij libros plerisque Gregorio Thaumaturgo & Athanasio Nestoriani & Euclychiani adscripserunt, O.188.a
- Apostolica scripta Euangelii nomine afficiuntur, N.80.c.1, & 2
- Apostatici nuptias damnabant, N.65.c.2
- Apostatici animatis abstinabant, N.38.c.1
- Αποστῆσις, N.5.c.2
- Αποστῆσις, 4. Reg. 2. 14. quid, N.103.c.1
- Apronianus Rufini fautor, O.247.a
- Aquas ἰωαννῆς Synagogas Gentium significare Ebraei magistri senserunt, O.72.f.73.a
- Aquila Interpres Ebraico contextui adlectissimus, O.256.f
- Aquila Interpres fidelissimus, N.6.c.2
- Aquila interpretatio Origenis temporibus jam inuennata, N.102.c.2
- Aquila interpretationes cur in medio aliarum interpretationum nunquam fuisse positas scripserit Philaltrius, O.159.e
- Arabia ad utrumque Rubri maris litus pertinet, N.31.c.1
- Arabum hæresis, O.20.e
- Archelaus Comes Epiphanium & Iohannem Hierosolymitanum in gratiam reducere studet, O.201.c.d
- Verbi, ἁγιῶτα, vltus notatur, N.125.c.1
- Ariana sententia super Trinitate ab Origeniana quid differat, O.43.c
- Arianam hæresim ex Origenis decretis constat esse queritur Iulianus, O.223.c
- Ariani ab Origene hæresim suam suserunt, O.74.c
- Ariani Filium Dei creatum esse censebant, O.41.d
- Ariani Filium Dei in creatione rerum instrumenti vice functum esse, vnde ad dicendum inducti sunt, O.38.f
- Ariani in Trinitate naturas ac substantias tres fingebant, O.51.e
- Ariani Lucianistæ, O.273.c.d.274.b
- Ariani vni duo Christum quo sensu dixerunt, O.51.c
- Ariani Origenis auctoritatem ambiunt, O.197.f
- Ariani Origenis libros corruerunt, O.197.f.233.f
- Ariani Trinitarij, O.51.e
- Arianorum pater Origenes dictus, O.187.c
- Arimanis malus Damon, iuxta Perlas, N.3.c.1
- Aristobulus Iudæus allegorias Commentariis suis in Pentateuchum inseruerat, O.173.e
- Αριστοτελῶν & δεικνῶν confundunt Grammatici, N.78.c.2
- Aristoteles animæ perseuerantiam admittebat, immortalitatem negabat, N.84.c.2
- Aristoteles Deos animantes esse putabat, N.111.c.1
- Arius Filium non cognoscere Patrem cur diceret, ab Origenes occasionem habuit, O.40.b.c
- Armeni cum Syris multum lingua & moribus habuerunt cognationis, N.110.c.1
- Armenia a Meni nomen traxit, N.110.c.1
- Arnobius animas tormentorum seuitia extinctum iri sensu, O.158.d.e
- Arnobius de resurrectione non recte sensu, O.133.a
- Ασπῆς, quis, O.103.a
- Ater, quid significet, N.61.c.2
- Ατῶματῶν, & αὐτῶν differunt, N.83.c.2
- Attuerus, quis, N.49.c.2.50.c.1, & 2
- Αυτογενήτων, N.5.c.2
- Astra an animata sint, in veteri Ecclesia dubium fuit, O.128.f.129.a.b
- Astra animata esse Origenes, alique censuerunt, N.90.c.1
- Astra animata esse quo sensu Ecclesie Doctores dicant, O.128.f
- Astra animata esse, Aristoteles, Stoici, alique censuerunt, O.129.c
- Astra Deos esse censebat Pythagoras, O.129.c
- Astra mentes esse purissimas dixit Philo, O.129.c
- Astra αὐτῶν appelluntur, N.5.c.2
- Astra rerum multarum ἁποστῆσις, N.5.c.2
- Astra rerum an sint ἁποστῆσις solum, an & ἀποστῆσις, N.4.c.1.5.c.2.6.c.1
- Astra sunt veluti literæ in cælo, N.4.c.2
- Astris futurorum inesse significationem, non causam post Platonicos Origenes exstimauit, O.129.d. e
- Astris rerum omnium sortes vetustissimi Chaldæi & Ægyptii Astrologi deputabant, N.108.c.2
- Astrologiam Dæmonis inuentum esse opinantur quidam, N.3.c.1, & 2
- Astrologiam Origenes infestatur, N.34.c.2

Index

- Astronomiam Veteres Astrologiæ causa excolebant, N.5.c.2
- Athanasius librorum Origenis auctoritate aduersus Hæreticos pugnat, O.192.f
- Athanasius Origenem recte de Trinitate sensisse tradit, O.272
- Athanasius Origenis fautor, O.86.b
- Athanasius probriis fixus ab Ægyptiis monachis, O.201.b
- Athanasius Spiritum sanctum Filio minorem dixit, O.36.c
- Athanasii libros Hæretici corruerunt, O.187.e
- Athanasio Apollinarii libros plerisque Nestoriani, & Eutyriani adscripserunt, O.88.a
- Athenagoras Deum dixit, cum Mandam creaturus esset, Verbum suum protulisse, quo ministro in rebus creandis uteretur, O.45.e
- Athenagoras de Trinitate falsa commentus est, O.187.a
- Athenodorus Gregorii Thaumaturgi frater, Origenis auditor, O.15.c.f.24.e
- Auctor Catalogi Scriptorum Ecclesiasticorum ad Desiderium Hæreticis non valde infensus, O.219.c
- Auctorum plerorumque antiquorum libri in capita ab indoctis distincti sunt, N.20.c.2
- Auliani Deum corporeum esse censebant, O.30.c
- Audius Deo corpus asungebat, N.110.c.2
- Augustinus conjugum congressus illicitos esse vult, præterquam qui sobolis quærentiæ gratia fiunt, O.182.a
- Augustinus corporeos Angelos esse scribit, O.71.d.f
- Augustinus Damnatorum penas viuorum precibus mitigari sensit, O.160.a
- Augustinus Origenistarum rebus non multum se interposuit, O.203.f
- Augustini de tutelariis Angelis sententia, O.86.c
- Autri duo Hispani Origeniana luc infecti, O.208.b
- Αὐτοὶ & ἰσθμιαὶ differunt, N.85.c.2
- B.**
- Babylas Episcopus Antiochenus, O.19.f
- Βαβυλῶν & καδὺς idem, N.62.c.2
- Baptismus Christi, N.2.c.2
- Baptismus Symbolum purgationis, N.64.c.2
- Quosnam Baptizandos igne censuerit Origenes, N.12.c.1
- Barbara, virgo Nicomediensis, O.24.f
- Cæsar Baronius Cardinalis, Origeni infensissimus, O.231.f
- Bartimæus vnde dictus, N.74.c.2
- De Barulo dicti Hæretici animarum ἀποπέρας defendunt, O.230.a
- Basilides Christum non in carne venisse docebat, N.126.c.1
- Basilides corporum resurrectionem negabat, N.113.c.2
- Basilides Idola ore venerari licere docebat, dummodo id ex animo non fieret, N.10.c.1
- Basilides παραθεωσις, O.54.a
- Basilidiani duorum Testamentorum duos esse Deos asserunt, N.90.c.1
- Basilidiani metempsychosin defendunt, O.104.c
- Basilidianos perpetuo carpit Origenes, O.189.e
- Basilius Angelis corpora tribuit nonnumquam, nonnumquam detrahit, O.71.c
- Basilius Angelos peccare posse docet, O.77.c
- Basilius auctoritate Origenis aduersus Arianos pugnat, O.37.a.b
- Βασίλειος, quid significet, N.36.c.1.17.c.1
- Beatitudinem in Dei contemplatione, alias in Dei similitudine, nonnumquam & in intima iunctione cum Deo ponit Origenes, N.90.c.1
- Beatitudinem in similitudine Dei ponit Clemens Alexandrinus, O.151.c
- De Beatitudinis Sanctorum modo ac loco nihil certi fuit à veteri Ecclesia præscriptum, O.151.c.d
- Beda Origeni fauet, O.229.c.f
- בְּרִיָּה, N.88.c.1
- Vox, Beeri, vnde facta, N.93.c.2
- Begardi & Beghinæ, N.131.c.1
- Robertus Bellarminus Origeni infensus, O.231.f.232.a
- Bellator Presbyter aliquot Origenianorum operum interpres, O.221.e
- Bellator Presbyter, malus Interpres, O.252.f
- Vox, בְּרִיָּה, 3. Reg. 5. 18. בְּרִיָּה fecellit, N.107.c.1
- Bernardus corporeos Angelos esse sensit, O.71.b
- Bernardus Origenem circumspicte legendum esse monet, O.229.f
- Beryllus Bostrenus Episcopus in hæresim labitur, O.18.d
- Beryllus Origenis cura ab hæresi ad saniorum doctrinam tractatus est, O.18.c.37.c
- Beryci vigeat olim studium Legum, O.15.c
- Vox, Bethabara, vnde facta, N.102.c.1
- Vox, Bethania, vnde facta, N.75.c.2
- Bethel, Luza deinde dicta, & postmodum Bethauen, N.22.c.2
- Bethphage villa sacerdotalis, N.75.c.2
- Vox, Bethphage, vnde facta, N.75.c.2.105.c.2
- Theodorus Beza Origeni infensus, O.231.c.d
- Stephani Bineri de Origene iudicium, O.232.b
- Βιϋ, quid, N.88.c.1
- Boanerges dicti Zebedæi filii ἑστὶν τὸ μυστικὸν ὄνομα, N.72.c.1
- Vox, Boanerges, vnde facta, N.72.c.1
- Bogonatus Hæreticus, N.131.c.1
- Boni nomen ad Deum peculiariter pertinere dicebat Plato, O.39.d
- Bonofus B. Mariam postquam Christum enixa est, Iosepho iunctam fuisse censebat, N.89.c.1
- Borith herba, quæ, N.11.c.2.12.c.1
- Βούκρας, quid, N.119.c.1
- C.**
- Cadiui, seu, Caduci, καδὺς, N.54.c.1
- Cæcos an ter Christus curauerit, N.73.c.2
- Cælestius à Rufino inductus traducem peccati non esse credidit, O.124.c
- Cælestius hæresis suæ Rufinum auctorem agnoscit, O.208.a
- Cæsario Nazianzeni fratri adscriptorum Dialogorum Auctor Origenem carpit, O.199.d
- Cæsario Nazianzeni fratri adscripti Dialogi, suspensum sunt, O.156.a.199.d
- Cæsarius corporeos Angelos esse docet, O.71.c.d
- Cainan καθεωρεῖται, vnde confectus, N.117.c.1
- Cambium, N.77.c.1
- Camelus, cui diuitem comparat Christus, quid, N.69.c.1, & 2
- Vox, Canaan, vnde facta, N.41.c.1
- Candidus scripsit in Hexæmeron, O.236.f
- Vox, Capharnaum, vnde facta, N.104.c.2
- Capitula Noui Testamenti, N.19.c.2
- Capitulum, quid, N.18.c.1
- Hieronymus Cardanus ἀπορρητικὸν quamdam admittebat, O.104.c
- Carpocratis hæresis, N.120.c.1, & 2.126.c.1

rerum memorabilium.

- Cassianus Angelos duos, bonum vnum, malum alterum, singulis hominibus adfiteri censuit, O. 87.a
- Cassianus corporeos Angelos esse scribit, O. 71.d
- Cassianus Semipelagianam hæresim Origenis auctoritate defendit, O. 208.c.1
- Cassianus vnicuique vitio præsidem esse attributum credit, O. 87.a
- Cassiodori regula in legendis Origenis scriptis seruanda, O. 193.d
- Cassitas vires humanas superat gratia Dei delimitas, N. 65.c.1
- Castrationis duplex genus, O. 7.f.8.a
- Castratio Origenis, O. 7. f. 8. a, & sequent. 7. a.b
- Castratio spontanea legibus Ecclesiasticis vetita est, O. 8.d
- Qui Castratur jam vesticeps, ej barba non desluit, O. 8.a
- Cathari Hæretici, O. 274.b
- Georgius Celrenus Origeni infensus, O. 229.d
- Celsi Epicurei æ. 100. 107. 3, O. 267.c
- Centenarius numerus cur Deo facer, N. 35.c.1
- Cephalodorus, pro, Cephalodorus, O. 2.c
- Cerdo animas nostras diuinæ auræ particulam esse censebat, O. 92.f
- Cerdo corporam resurrectionem negabat, N. 113.c.2
- Cerdo Christum non in carne venisse docebat, O. 53.d. 54.a. N. 126.c.2
- Cerdo Christum Opificis imperium abrogasse censebat, N. 113.c.2
- Cerdo verus Testamentum Opifici, nouum Christi Patri tribuebat, N. 22.c.1
- Cerdoniani Christum ex Maria natum negabant, N. 104.c.1
- Cerdoniani Opificem cognitum, Christi Patrem ignotum esse fingebant, N. 114.c.1
- Cerdoniani Opificem conuictis proscindbant, N. 97.c.2
- Cerdoniani Opificem malum, Christi Patrem bonum esse definiabant, N. 86.c.2. 114.c.1. 120.c.2
- Cerdonianorum principia duo, N. 2.c.2
- Cerinthus Christum merum hominem esse censuit, N. 120.c.1
- Cerinthus, iuxta quosdam, Chiliastarum parens, O. 156.f
- Cerinthi de Christo hæresim Ophitæ complexi sunt, N. 110.c.1
- Cerinthi hæresis, N. 120.c.1. 126.c.1
- Cerinthi hæresis ab Ebionis hæresis discrepabat, N. 120.c.1
- Cerinthiani corporeos cibos post resurrectionem esuros homines censebant, N. 87.c.2
- Cerui deuoratis serpentibus ante coctionem potu abstinebant, N. 42.c.1
- Cerui in Africa nulli, N. 42.c.2
- Cerui cornu odor venena depellit, N. 42.c.1
- Cerui quomodo serpentes attrahant, N. 42.c.1
- Cerui serpentum esu iuuenescunt, N. 42.c.2
- Cerui serpentum inimici, N. 42.c.2
- Cerui serpentum vulneribus obnoxii, N. 42.c.2
- Cerui serpentum vulnera quomodo sanent, N. 42.c.2
- Ceruus elaphobosco pascus serpentibus resistit, N. 42.c.2
- Ceruus inuidiosum animal cornu in terram defodit, N. 42.c.1
- Chalcenterus Origenes vnde dicitur, O. 3.c
- Χηρ, quid, N. 17.c.2
- χηρ, quid, O. 43.a. N. 80.c.2
- Chiliastarum hæresis, N. 88.c.1
- Chiliastarum hæresis damnata à Damaso Papa, O. 136.f
- Chiliastarum hæresim complexi sunt viri eruditi, O. 156.f
- Chiliastarum proprie dictorum hæresis, quæ, O. 156.c.f
- Χηρ, quid, N. 26.c.1
- Christi diuinitatem lædit Origenes, N. 32.c.2
- Christi nomen, & Prophecia, temporibus Origenis, in Ægypto & Alexandria honore asseriebantur, N. 113.c.1
- Christi sanguinis fructum capere possumus, si velimus, N. 56.c.1
- Christos duos fingebat Marcio, alterum jam ortum Tiberianis temporibus, alterum futurum in Iudaici status restitutionem, O. 36.1
- Christum ad Inferos descendisse Antiqui non negabant, N. 101.c.2
- Christum ex Maria natum negabat Marcio, N. 104.c.1
- Christum hominibus hominem, Angelis Angelum factum Origenes, alique censuerunt, N. 92.c.1
- Christum ueteribus quo sensu dixerunt Ariani, O. 51.c
- Christum Opificis imperium abrogasse censebant Saturninus, Cerdo, & Marcio, N. 113.c.1
- Christum non pro hominibus solum, sed pro rebus omnibus creatis passum Origenes credit, N. 55.c.1
- Christum pro Astris obiisse Origenes censuit, N. 92.c.1
- Christum pro rebus omnibus esse passum Origenes existimauit, N. 95.c.1
- Christus est petra, N. 46.c.2
- Christus non ita pro Mundo rogat, vt pro Prædestinationis, N. 59.c.1
- Christus piscis, & quare sic dicitur, N. 55.c.2
- Christus pro omnibus passus, N. 47.c.2. 48.c.1
- Christus pro omnibus passus est, licet fructum mortis ipsius pauci capiant, N. 73.c.1
- Christus quatenus omnia omnibus factus sit, iuxta Origenis sententiam, N. 92.c.2
- Christus quatenus vitis dicitur sit, N. 92.c.1
- Christus quo sensu seipsum exinanisse dicatur, O. 52.b.c
- Christus quoto Tiberii anno passus sit, N. 15.c.2
- Chrysolomus Angelos inter se præliari censuit, O. 86.d
- Chrysolomus Damianorum penas vinorum precibus mitigari sensit, O. 160.a
- Chrysolomus in suspensionem venit Origenismi, O. 187.b
- Chrysolomus Origenianorum librorum studiosus, O. 214.d
- Chus Æthiopiam nonnumquam significat, sæpius Arabia Felicis partem, quæ Rubro mari adjacet, N. 49.c.2. 50.c.1, & 2
- Chusitæ Arabes vtramque Rubri maris oram occuparunt, N. 51.c.1
- Chusitæ, qui, N. 3.c.1
- Cicero iam grandis natu ad Antiochum Philosophum, & Demetrium Rhetorem, alioque discendi causa se contulit, O. 12.d
- Cicuta genitalibus admota sibi linem sedat, O. 8.a.b
- Cinnereth regionem Chaldaei Paraphrasæ Genesaret appellat, N. 34.c.1
- Circumciso gladio an petra facta fuerit, N. 102.c.2
- Circumciso multis, præter Iudæos, in usu fuit, N. 12.c.2. 13.c.1
- Circumcisionem ab Ægyptiis Iudæos accepisse scripserunt nonnulli, N. 17.c.1
- Circumcisionis femininarum origo, N. 5.c.1
- Circumcisionis femininarum ritus aperitur, N. 5.c.1, & 2
- Circumcisionis origo, N. 13.c.1

Index

- Circumcisio folis Iudæis legibus permiffa est. N. 12. c. 2.
- Claudianus Mamertus corpore & anima constare Angelos sentit, O. 71. c
- Claues vniuersis Apostolis traditæ, sed non p. ri. iure, quo Petro, N. 46. c. 1
- Clemens Alexandrinus Angelos corporeos esse sentit, O. 69. b
- Clemens Alexandrinus Angelos *ἀγγέλους* admittit, O. 88. c
- Clemens Alexandrinus de Trinitate male locutus est, O. 36. c
- Clementis Alexandrini libros Hæretici corruperunt, O. 187. e
- Clemens Romanus Epistola ad Ebræos auctor non est, N. 128. c. 2
- Clementis Romani libros Hæretici corruperunt, O. 187. e
- Clemens spurius de Trinitate non satis caute locutus est, O. 36. c. 187. a
- Clitopho, pro, Clitophon, O. 2. c
- E Cocabe, pago Bafanitidis, orti sunt Ebionæi & Nazaræi, N. 74. c. 1
- Cæli animam rationis compotem esse dixit Plato, O. 129. b. c
- Colarbasii Filium Dei paternam esse prolationem in syllabis positam, ideoque hypostasin propriam non habere censebant, N. 91. c. 1
- Collybus, non est liuor digitis computantium è numerorum æruginè adhærens, N. 77. c. 1
- Collybus, quid, N. 77. c. 1
- Coluthiani Ariani, O. 273. d
- Coluthus Arii focus, O. 273. d
- Comedere secundum literam, quid, O. 178. c. d
- Commaticum genus interpretationis, O. 237. c. 238. b
- Conciliabulum ad Quercum aduersus Chrysoftomum cogit Theophilus, O. 216. c
- Concilium aduersus Arabes, O. 220. e
- Concilium Alexandriæ aduersus Origenistas cogit Theophilus, O. 211. a. 213. a
- Concilium Antiochenum Ephræmii Origenistas damnat, O. 222. c
- Concilium Bostrenum, O. 18. d
- Concilium Cypriorum Episcoporum aduersus Origenistas cogit Epiphanius, O. 192. f. 214. c
- Concilium geminum aduersus Origenem in Ægypto coactum, O. 13. b. 14. c
- Concilium Lateranense primum damnat Origenem, O. 228. f
- Concilium Neocæsariense secundas nuptias parum probat, O. 183. d. e. f
- Concilium Nicænum vetuit ne absente eo cujus causa agitur, sententia feratur, O. 195. a
- Concilium Quintum inter legitima & œcumenica admittit Romana Ecclesia, O. 225. c
- Concilium Quintum Origenem damnat, O. 227. c
- Quæ Concilium Quintum de Theodoro, Theodoro, & Iba decreuit, temporis tractu auctoritatem amiserunt, O. 194. f
- Conciliū Quinti cogendi causa, O. 225. b
- Conciliū Quinti exemplaria vitiata, O. 226. c
- Conciliū Romani de Origene decretum, O. 219. f
- Conciliū Romani regula in legendis Origenis scriptis, O. 193. e
- Concilium Septimum corpus Angelis videtur tribuisse, O. 71. c
- Coniugum congressus, præterquam qui sobolis quærendæ gratiæ fiunt, illicitos esse velle videntur Patres quidam, O. 182. e. f. 183. a. b
- Constantini Imperatoris Edictum, O. 228. d
- Constantini Imperatoris Typus, O. 228. f
- Constitutum Vigilii Papæ, O. 225. b. c
- Cophthæ feminas circumcidunt, N. 5. c. 2
- Corban, N. 55. c. 2
- Corpus Christi duplici modo edicitur, sacramentaliter & fide, O. 177. f. 179. b, c. 181. c. d. e. f. 182. c. d. N. 39. c. 2
- Corporis Christi participatio sola sanctum non efficit, O. 177. e. f. 178. a, & seq. N. 38. c. 2
- Corpus Christi quatenus typicum & symbolicum dici possit, O. 178. b, & seq. N. 39. c. 1, & 2
- Corpus Christi quatenus verbum animarum nutritorium dicatur ab Origene, O. 179. c. d
- Corpus Christi quo sensu *ὡς ἡ τροφή* dicatur *ὡς ἡ ψυχή* dici possit, O. 182. c
- Corrumpere libros Hæretici solent, O. 88. a
- Corruptores Scripturæ & Patrum Hæretici, O. 187. e, 188. a. f
- Creare, quid, O. 43. a
- In Creatione rerum sex veros dies à Mose expressos negat Philo, O. 130. a
- Cretenfes Amaxiti obfidionem soluere à muribus coacti sunt, N. 43. c. 1
- Criticorum immoderata licentia castigatur, O. 23. c. d
- Crocodilus Ægypti Regem & Regnum Symbolice exprimit, N. 103. c. 1
- Crocodilus Augusti nummis applictus, N. 103. c. 2
- Crocodilus in aquis quietem capere solet, N. 103. c. 2
- Cupiditas, N. 119. c. 1
- Robertus Cursonus librum scribit, *De saluatione Origenis*, O. 229. f
- Cutha, N. 13. c. 2
- Cuthæ, à Cutha Perfidis regione, non à Cytæa Colchidis vrbe dicti, N. 13. c. 1, & 2
- Cypriani libros Hæretici corruperunt, O. 187. c
- Cyprus, quid, N. 79. c. 2
- Cyriacus Origenistis resistit, O. 221. c
- Cyrellus Alexandrinus Chrysoftomi defuncti famam lacinat, O. 219. a
- Cyrellus corporeos Angelos esse sentit, O. 71. b
- Cyrelli libros Apollinariæ peruerterunt, O. 178. a
- Cyrellus monachus, à quo S. Sabæ vita conscripta est, O. 221. d. 226. a

D.

- D**æmones ab errore reuocari posse per Ecclesiam Ambrosius censuit, O. 76. f. 77. a
- Dæmones animarum tutores Plato agnouit, O. 85. f
- Dæmones inter Deos & homines, ac vtrorumque interpretes statuit Plato, O. 89. a
- Dæmones, iuxta Platonem, animas in statuta loca deducunt, O. 88. c. d. N. 115. c. 2
- Dæmones non omnes in Tartarum fuisse detrusos, sed aliquos ad exercendos homines in terris moram fecisse sentit Eusebius, O. 81. b
- A Dæmonibus oppressos homines Christus iuuat, N. 113. c. 1
- Dæmones victos pugna excedere, cum ea expugnatur vitia, quibus ipsi præsent, Origenes censuit, O. 81. d
- Dæmones rebus omnibus præfectos esse Celsus Epicureus arbitratur, O. 84. f. 179. e. f
- Dæmones respiscere posse, & penitentia duci Origenes existimauit, N. 113. c. 1
- Dæmonis sortem Soli tribuebant veteres Astrologi, Chaldæi & Ægyptii, N. 108. c. 2
- Damascenus Angelos & homines eiusdem esse naturæ dixit, O. 76. f
- Damascenus Angelum eum, cui terræ commissa fuerat cura, peccasse, & in Tartarum detrusum fuisse sentit, O. 77. f

rerum memorabilium.

Damascenus corporeos Angelos esse sentit, O. 71. d.
 72. c.
 Damascenus Origenis infensus, O. 229. a. b.
 Damoatorum pœnas finitum iri nonnulli Ecclesie Patres fenserunt, O. 158. c. & seq.
 Damoatorum pœnas vivorum precibus mitigari Patres aliqui fenserunt, O. 160. a. b.
 Damoatorum pœnis finem statuit Origenes, N. 23. c. 2. 70. c. 2. 90. c. 1. 115. c. 2.
 Damoatorum pœnis finem non semper statuit Origenes, N. 123. c. 1.
 De Damoatorum pœnis, ipsarumque diuturnitate nihil fuit à Veteri Ecclesia circumscriptam, O. 158. f. 160. c. d.
 Daniel an fuerit Eunuchus, N. 66. c. 1. & 2.
 David vnde dicitur, N. 23. c. 1.
 Defuncti an Anathematis subijci possint, O. 227. a.
 Διδωμι & εὐδωμι confundunt Grammatici, N. 78. c. 2.
 Διδωμι feminei generis, N. 37. c. 1.
 Demetrius Alexandrinus Episcopus Synodum Episcoporum Aegypti adversus Origenem cogit, cumque scriptis literis tradidit, N. 99. c. 1.
 Demetrii Alexandrini Episcopi obitus, O. 14. d.
 Demipho, pro Demophoon, O. 2. e.
 Desicasse naturam humanam an Christus dici possit, O. 56. d.
 Deo corpus assignebat Tertullianus, N. 110. c. 2. 111. c. 1.
 Deos animantes esse fingebant Epicurei, & alij plerique, N. 111. c. 1.
 Deos præstitit quatuor nascentibus hominibus adesse Aegyptij commemorant, Δευ μωρα, πυ γλω, ηρα, αδ ηρα, N. 109. c. 1.
 Deum corpore carere Origenes agnoscit, N. 110. c. 2.
 Deum corpore carere Plato & Aristoteles censuerunt, O. 30. b.
 Deum corporeum esse dicebant Seleucus & Hermias Galatae, N. 110. c. 2.
 Deum corporeum esse dicebant Stoici, N. 111. c. 1.
 Deum corporeum esse dicebat Tertullianus, & alij, O. 30. d.
 Deum globosa forma præditum esse fingebant Plato & Xenophanes, O. 134. f.
 Deum Patrem vni creasse Plato docebat, O. 31. f. 32. a.
 Deus, juxta Platonem, est animus Mundi, O. 29. d.
 Deus μωρα ηρα, juxta Origenem, non μωρα ηρα, O. 29. a.
 Διδωμι, N. 84. c. 1.
 Διδωμι vna cum Scriptura pueris tradebant Doctores Ebraei, N. 84. c. 1.
 Διδωμι Auctores, N. 84. c. 1.
 Διδωμι observationi additus Paulus, N. 84. c. 1.
 Διδωμι, N. 84. c. 1.
 Diabolus filios, & filiorum filios tribuebant Cajani & Archontici, N. 35. c. 1.
 Diabolum ασηματες appellant Valentiniani, N. 108. c. 1.
 Diabolus, qui Evam & Adam decepit, Diaboli ejus qui de caelo deturbatus est, filium esse quidam opinati sunt, N. 35. c. 1.
 Diabolus se æternis ignibus damnatum necesse, antequam id ex ore Christi audisset, Patres plerique fenserunt, O. 81. c.
 Diabolus Diaboli filius, N. 34. c. 2. 35. c. 1.
 Diaconi Ecclesiastica bona, jussa Episcopi dispensare solebant, N. 77. c. 2.
 Diaconi rerum Ecclesiasticarum iudices, N. 77. c. 2.
 Diaconi stabant in conventibus Ecclesiasticis, N. 77. c. 2.
 Diaconiffæ, N. 125. c. 2.
 Dialectus Alexandrina corruptissima, O. 2. e. f.

Dialectus Macedonica extra Græcarum censum numerata, O. 2. e.
 Dialectus Macedonica variarum gentium commercio inquinata, O. 2. e.
 Διδωμι, quid, N. 166. c. 1.
 Διδωμι, aliquando significat, discessit, N. 37. c. 2.
 Didymus Chalcenterus dicitur, O. 3. e.
 Didymus an Apologiam, quæ Pamphili nomen præfert, interpolaverit, O. 191. a. b.
 Didymus Origenis libros ασηματες brevibus Commentariis illustravit, O. 266. e.
 Didymus pro Origene Apologeticum scripsit, O. 186. b.
 Didymus sectator Origenis, O. 199. b.
 Digamos, eos nempe qui duas uxores ordine duxissent, ab Ecclesie magistratibus depelli jubet Origenes, N. 64. c. 1.
 Diogenes defensor εὐδωμι, O. 119. a.
 Dionysopolita, pro, Dionysopolita, O. 2. e.
 Dionysius Alexandrinus, Anomæorum parens à Basilio dicitur, Arianismi fons à Genadio, O. 187. a.
 Dionysius Alexandrinus, Arianismi suspectus, O. 198. e.
 Dionysius Alexandrinus Catechistes, & deinde Episcopus, an & quando Origenem audiverit, O. 16. b. c.
 Dionysius Alexandrinus de Trinitate non satis caute locutus est, O. 36. c.
 Dionysius Alexandrinus Filium Dei dixit ασηματες, O. 45. e.
 Dionysius Alexandrinus Origeni sauce, O. 19. c.
 Dionysius Alexandrinus Origenis discipulus, O. 24. e.
 Dionysius Alexandrinus quo tempore Episcopus creatus sit, O. 18. f. 19. a. b.
 Dionysij Alexandrini liber de martyrio, O. 21. e.
 Dionysij Alexandrini libros Hæretici corruerunt, O. 187. e.
 Dionysij Areopagite opera atas Origenis non vidit, O. 275. c. d.
 Dioscorus Hermopoleos Episcopus constituitur, O. 209. f. 210. b.
 Distinctio verus & recens Scriptura, N. 8. c. 2.
 Distinctio veterum Auctorum plerorumque, inventum est Criticorum, N. 8. c. 2.
 Distinctio vulgata Scripturae recentior est, N. 8. c. 2.
 Qui ex Diverso sunt, εσηματες, O. 55. a.
 Divinandi facultas, juxta Origenem, vnde existat, O. 84. f.
 Διδωμι hæresis, N. 126. c. 1.
 Dominatum in Ecclesia non damnat Christus, sed falsosum & impotentem, N. 72. c. 2. 73. c. 1.
 Domitianus Ancyranus Episcopus Origenista, O. 221. e.
 Donatista è Sacerdotum sanctitate Ecclesie potestatem suspendebant, O. 176. e.
 Donatista gradus in Trinitate, ab Origene induciti, fixerunt, O. 34. c.
 Donatista, quem pro Martyre haberent, N. 98. c. 2.
 Dositheani, N. 112. c. 1.
 Dositheani ab animatis omnibus abstinebant, N. 38. c. 1.
 Durandus à Sancto Porciano vteri Virginei nascente Christo amplificatos meatus censebat, O. 65. f.

E

Vox, Ebion, vnde facta, N. 74. c. 2.
 Ebioni hæresis, N. 18. c. 2. 120. c. 1. 126. c. 1.
 T iij

I N D E X

- Ebionis hæresis ab hæresi Corinthi discrepabat, N. 120. c. 1.
- Ebionitæ ab animatis omnibus abstinebant, N. 38. c. 1.
- Ebionitæ ad Iudeorum dogmata proxime accedebant, N. 38. c. 2.
- Ebionitæ duplicis generis, N. 73. c. 2. 74. c. 1.
- Ebionitæ & Valentiniiani quidam de Christi ortu idem sentiebant, N. 120. c. 1.
- Ebionitæ majores & minores, N. 74. c. 1.
- Ebionitæ minores an iidem ac Nazaræi, N. 74. c. 1. & 2.
- Ebionitas sua dogmata ab Ossæis & Nazaræis expressisse docet Epiphanius, N. 74. c. 1.
- Ad Ebræos Epistola à quo scripta, N. 128. c. 2.
- Ad Ebræos Epistola Clemens Romanus auctor non est, N. 128. c. 2.
- Ebraicæ linguæ imperiti erant Græci, O. 126. b.
- Ebraicæ linguæ studebat Origenes, O. 9. c.
- Ecclesia super unversos Apostolos constituta, sed præcipuo modo super Petrum, N. 45. c. 1. & 2. 46. c. 1.
- Ecclesiæ assensum necessario non adhiberi in iis quæ ad fidei substantiam non pertinent, docet Thomas, O. 194. f.
- Ecclesiastica potestas ex Ministrorum integritate non pendet, N. 47. c. 1.
- Ecclesiasticorum bonorum administratio, N. 40. c. 1.
- Ecclesiasticum Origenes pro Canonico libro admisit, N. 49. c. 1.
- Ecclesiasticum Servatoris Ecclesia recipit, N. 49. c. 1.
- Eclipses quid Ethnici portendere censuerint, N. 5. c. 2.
- Ex^o quid, N. 94. c. 1. 113. c. 2.
- Ex^o Scripturæ, N. 18. c. 2.
- Edictum Iustiniani, O. 224. c.
- Editio Eusebiana ^o, O. 261. c. 262. f.
- Editio Helychiana ^o, O. 262. c.
- Editio Helychiana ^o videtur asteriscis & obelis fuisse distincta, O. 263. a. b.
- Editio ^o, O. 262. a. & seq.
- Editio ^o in Hexaplis non habebatur, O. 260. a.
- Editio Lucianea ^o, O. 257. f. 262. e.
- Editio Lucianea ^o videtur asteriscis & obelis fuisse distincta, O. 263. a. b.
- Editiones Latinæ quædam Scripturæ asteriscis & obelis fuerunt distinctæ, O. 263. c.
- Editio Nicopolitana Scripturæ quando reperta, O. 12. b. c.
- Editio Palæstinæ luculentum extat monumentum in codice Renati Marchali, O. 262. a.
- Editio Palæstina, O. 261. c. f. 262. a.
- Editio Quinta, quæ & Hierichuntina, quando reperta, O. 255. a. 257. c.
- Editio Quinta unversos Scripturæ libros non complectebatur, O. 258. e.
- Editio Septima, O. 257. f.
- Editio Septima unice Psalterio constabat, O. 258. f. 259. a.
- Editio Sexta, quæ & Nicopolitana, quando reperta, O. 255. a. b.
- Editio Sexta unversos Scripturæ libros non complectebatur, O. 258. e.
- E^o quid, O. 248. c.
- E^o in corde, O. 98. c. 2.
- E^o vnde dictus, N. 42. c. 1. & 2.
- Elcesaitæ Hæretici, O. 20. f.
- Elcesaitæ Idola ore venerari licere docebant, dummodo id ex animo non fieret, N. 10. c. 1.
- Elcesaitas perpetuo suggillat Origenes, O. 189. c.
- Elemosynæ peccatis eluendis non sufficiunt, N. 49. c. 1.
- Elias secundum Christi adventum præcedet, juxta Ecclesiæ & Patrum opinionem, N. 53. c. 1.
- Ελκία κερυθία, quid, N. 60. c. 1.
- Elizabeth, quid significet, N. 98. c. 2.
- Emboes, qui, O. 149. d. e.
- Elxrus Elcesaitatum antesignanus, N. 10. c. 1.
- Elxrus primus dissensionis inter Ebionæos auctor, N. 74. c. 1.
- Empedocles animas corporibus antiquiores, in eaque pro meritis demissas censuit, O. 96. b.
- Empedocles Dæmones ^o agnoscebat, N. 62. c. 2.
- Εμπεδοκλής, quid, N. 106. c. 1.
- Eueratitæ animatis abstinebant, N. 38. c. 1.
- Ευδαιμόνιος, quid, N. 9. c. 1.
- Enochi liber apocryphus, N. 102. c. 2.
- E^o quid, O. 257. d. e.
- Vox, Ephraim, vnde facta, N. 124. c. 1.
- Epicurei Deos animantes esse fingebant, N. 11. c. 1.
- Epicurei perstringuntur, N. 94. c. 2.
- Epicurus omnem coagulationem à Deo abjudicabat, N. 111. c. 1.
- Επιφάνιος, quid, O. 257. d. e.
- Epiphanius Anthropomorphitarum hæreses Theophilo suspectas, O. 209. c.
- Epiphanius conjugum congressus illicitos esse vult, præterquam qui sobolis querendæ gratia sunt, O. 182. a.
- Epiphanius Origenis scripta reprobata, O. 192. f.
- Epiphanius ^o Origenianorum operum, O. 193. b.
- Epiphanius obitus, O. 215. f. 216. b.
- Epiphanius Anthropomorphitarum hæresim objicit Iohannes Hierosolymitanus, O. 201. c. f.
- Epiphanius Scholasticus, malus Interpres, O. 252. e.
- Episcopi bonorum Ecclesiæ circulatorum arbitri, N. 36. c. 2. 77. c. 2.
- Episcopi Cyprii in monasteriis, licet extra suam ditionem positis, Ordines administrabant, O. 202. a.
- Episcopi sententia vel iniusta formidanda est, N. 47. c. 1.
- Episcoporum mos populo benedicendi creâsis tribus primoribus digitis, vnde proflexerit, N. 99. c. 1.
- Episcopus Ecclesiastica bona nonnumquam per Presbyteros, sæpissime per Diaconos dispensabat, N. 77. c. 1.
- Epistolam ad Ebræos rejiciebant Veteres quidam, quod Nonatiani favere videretur, N. 118. c. 2.
- Epistolarum conscientissimus Origenes fuit, O. 265. a.
- Desiderius Erasmus fautor Origenis, O. 186. c.
- Desiderii Erasmi de Origene iudicium, O. 231. c.
- Desiderij Erasmi in dijudicandis veterum scriptis temeritas, O. 253. b. 273. f.
- Escha, N. 28. c. 1.
- Esdra libri duo unicum volumen apud Iudæos constituebant, N. 18. c. 2.
- Claudius Espenceus fautor Origenis, O. 186. c.
- Claudius Espenceus summa æquitate agit cum Origene, O. 232. a.
- Evagrius Ponticus conversiones fieri Angelorum, minimum, & Dæmonum exultimavit, O. 77. f. 78. a.
- Evagrius librum edidit ^o, O. 119. b. 201. d.
- Evagrius Origenismo insicitur, O. 201. c. d.
- Evangelia multa apocrypha olim circumferebantur, N. 53. c. 2.
- Evangelij nomine afficiuntur scripta Apostolica, N. 80. c. 1. & 2.
- Ex Evangelij aliqua, ad fidem quidem minime pertinentia interciderunt, N. 115. c. 1.
- Evangelium secundum Ebræos, O. 253. f.
- Evangelij secundum Ebræos exscribendi facultatem à Iudæis Bercæam habitantibus Hieronymus impetra-verat, N. 114. c. 2. 115. c. 1.
- Evangelio secundum Ebræos multa Nazaræi intererunt, quæ ex Traditione didicerant, N. 114. c. 2.
- Ευαγγέλιον, quid, N. 40. c. 1.
- Ευαγγέλιον appellatur verba, quibus panis efficitur corpus Christi, O. 178. b. N. 38. c. 2. 39. c. 1.
- Eunomianorum pater Origenes dictus, O. 187. c.
- Eunomius B. Mariam, postquam Christum emixa est, Iosepho junctam fuisse censebat, N. 89. c. 1.
- Eunuchi cur imberbes, N. 65. c. 2. 66. c. 1.
- Eusebij de tutelariis Angelis sententia, O. 86. b. c.
- Eusebius & Pamphilus partes Origenis curati sunt, O. 186. b.
- Eusebius

rerum memorabilium.

Eusebius & Pamphilus septuaginta Senum interpretationem, quæ habebatur in Hexaplis, primi descriperunt, O. 161. c.
 Eusebius grandem pro Origene Apologiam scripsit, O. 14. a
 Eusebius libro suo de vita Pamphili librorum Originis indicem infererat, O. 169. b
 Eusebius resurrectionem mortuorum negavit, O. 133. a
 Eusebius vnde ad laudandum Origenem inductus, O. 197. a
 Eustathiana hæresis ex Ægypti monasteriis proliit, O. 201. b
 Eustathius nuptias damnabat, N. 63. c. 2
 Eustathius Sabellianismi ab Arianis infimulatus, O. 198. c
 Eustochius Hierosolymitanus præful Origenista, Noua Laura excurbat, O. 225. a. b
 Eutyches ex libris Originis ad hæresim intractus, O. 220. b
 Eutyches verum habuisse corpus Christum negavit, O. 53. f
 Eutyches vnde adductus vt duas in Deo naturas esse statueret, N. 119. c. 1
 Eutythiana hæresis vnde constata, O. 54. f
 Eutythiani Patrum lucubrationes sæpe deprauarunt, O. 188. a
 Eutythianorum secta quædam humanam Christi naturam in diuinam, post ejus mortem, transiisse decernebat, O. 56. d
 Eutythius Episcopo Amaseno primum fuit à responsis, & deinde Episcopus Constantinopolitanus creatur, O. 194. a. b. 226. d. e. 227. a. b.
 Eutythius Episcopus Constantinopolitanus errorem circa resurrectionem admissum mortuus renocat, O. 228. b. c
 Eutythii Episcopi Constantinopolitani librum flammis dignum iudicat Tiberius Imperator, O. 128. c
 Euzoius corruptam Originis & Pamphili Bibliothecam instaurat, O. 199. b
 Excerpta, quid, O. 237. d. e. 238. b

F.

Fatum, quid, N. 3. c. 2
 Faustinus Origenianarum lucubrationum vsum vetat, O. 192. f
 Ambrosius Ferrarius Origenianæ famæ studiosus, O. 231. e
 Fidem in nobis duplicem Origenes constituit, humanam aliam, diuinam, O. 115. a
 Qui Filium tantum habebat, improlem eum fuisse censent quidam, N. 30. c. 2. 31. c. 1
 Filium Dei creatum esse Ariani & Anomæi censebant, O. 41. d
 Filium Dei creatum qui ex Antiquis dixerunt, O. 45. c. f
 Filium Dei in creatione rerum instrumenti vice functum esse vnde Ariani ad dicendum inducti sunt, O. 38. f.
 Filium Dei in creatione rerum ministri vice functum esse vetusti quidam Patres dixerunt, O. 38. d. e. f
 Filium Dei magis quam Spiritum sanctum decebat humani generis redemptio: vterque tamen eam pariter poterat administrare, N. 96. c. 1
 Filium Dei mediatorem esse Dei & hominum, antequam homo fieret, Hieronymus, alique existimant, O. 51. a. b
 Filium Dei non cognoscere Patrem cur diceret Arius, ab Origene occasionem habuit, O. 40. b. c
 Filium Dei non videre Patrem Origenes dixisse fertur, N. 117. c. 1
 Filium Dei P. tre inferiorem Origenes posuit, N. 93. c. 1
 94. c. 2. 97. c. 2. 111. c. 2
 Filium Dei P. tri ministrare Origenes censuit, N. 118. c. 1
 Filium Dei rebus ratione præditis præesse Origenes credidit, N. 191. c. 1

Filium Dei, sub Dei, Angeli, & Domini persona, Patriarchis & Prophetis apparuisse Origenes, plurimique de Patribus opinati sunt, O. 50. d. 92. c. 1
 Filius Dei cur Filius sit & dicatur, N. 96. c. 1
 Filius Dei quatenus vniuersorum Deus post Patrem ab Origene dictus sit, N. 89. c. 2
 Filius Dei totius rationis fons, N. 93. c. 2
 Filius hominis cur Christus dictus, N. 82. c. 1
 Finem *ἑσχατὸν τῆς βίης* ponebant Plato & Stoici, O. 134. f. 130. a
 Firmilianus ad Origenem venit in Palaestinam, O. 18. c. d. 24. c
 Firmilianus Cæsareæ Cappadociæ Episcopus, O. 17. a
 Firmilianus Originis discipulus, O. 18. c. d
 Fortuna Daemon esse ab antiquis dicebatur, N. 110. c. 1
 Fortunæ conuiuia ponebant Iudæi, N. 110. c. 2
 Fortunæ & Menis templa varia apud Strabonem, N. 110. c. 1
 Fortunæ sortem tribuebant Lunæ veteres Astrologi Chaldæi & Ægyptii, N. 108. c. 2
 Fortunam & Genium Principis adiurabant Romani, N. 110. c. 1
 Freculphus Lexouienfis Origene fauet, O. 229. f
 Fulgentius Angelos corpore & anima constare scribit, O. 71. e
 Furor poeticus, iuxta Origenem, vnde existat, O. 84. f

G.

Gabrieli bellorum administrationem commissam esse Origenes censuit, O. 84. c
 Gad, quid, N. 108. c. 2
 Galilæa Iudææ late sumta pars, N. 29. c. 2
 Galilæa Gentium cur dicta, N. 32. c. 1
 Galilæorum factio è Phariseorum exhedris exiit, N. 83. c. 2
 Galilæorum factio vbi & quando constata, N. 83. c. 1
 Galli quidam, Augustini temporibus homines aliquos à Deo ad peccatum & supplicium prædestinatos censebant, N. 118. c. 2
 Galli veteres Metempsychoseos doctrinam defendebant, O. 104. c
 Vox, Garizim, vnde facta, N. 08. c. 1
 Γενεσις & γένεσις, quid, N. 44. c. 2
 Gehon, quid, N. 103. c. 1
 Gelasiani Decreti pars quædam supposititia, O. 219. f
 Genes, quid, N. 117. c. 2
 Gilbertus Genebrardus Origene impense fauet, O. 186. c. 22. a
 Γενεσις, quid, N. 5. c. 2
 Generatio est creatio quædam, N. 80. c. 2
 Vox, Genesaret, in Veteri Testamento non inuenitur, N. 34. c. 1
 Vox, Genesaret, vnde facta, N. 34. c. 1. & 2
 Γενεσις & γένεσις, quid, O. 43. b. c. & seq. N. 96. c. 1
 Γενεσις Spiritus sanctus quatenus dici possit, N. 96. c. 1
 Genii ex ordinibus Deorum de plebe, O. 85. f
 Geniorum stipitationem Veteres è sacris Voluminibus translata deformantur, O. 86. a. b
 Genios summa religione Antiqui colebant, O. 86. a
 Genium & Fortunam Principis adiurabant Romani, N. 110. c. 1
 Genitura vnus cuiusque, etiam fortunam propinquorum significat, N. 4. c. 2
 Gennadius corporeos Angelos esse sensit, O. 71. b
 Gento serpens apud Sinas ceruos totos deglutit, N. 41. c. 2
 Georgius Syncellus Origene infensus, O. 229. d
 Vox, Getgela, vnde facta, N. 101. c. 1
 Germanus Constantinopolitanus Episcopus *αὐτὸν* scribit in gratiam Gregorii Nysseni, O. 229. a
 Germanus Constantinopolitanus Episcopus Damnantorum penis sinem à Gregorio Nysseno impostum fuisse negat, O. 159. b. c
 Germania, quid, O. 17. d. 1. & seq.

V.

Index

- Germanicia, O.17.e
 Germanicopolis, O.17.e
 Germanopolis, O.17.e.f
 Germia, N.102.c.2
 Vox, Gerson, vnde facta, N.93.c.2.96.c.1
 Gladius, quid, O.66.f
 Gladius, qui B. Mariæ animam pertransiit, quid, iuxta Origenem, aliosque complures, O.129.d
 Michaël Glycas Origeni infensus, N.37.c.1
 Γλυκός, quid, O.119.b
 Gnostici *ἀρσένιος* doctrinam ab Origene sumserunt, O.104.c
 Gnostici Metempsychosin defendunt, O.128.f
 Stephanus Gobarus Tritheita fauet Origeni, O.26.b
 Græci Ebraicæ linguæ imperiti, O.9.f
 Græci omnes exoticarum linguarum notitiam spernebant, O.150.a
 Græci Origeni infensiores, quam Latini, O.229.d.e
 Græculi pene omnes Origenem pessime exceperunt, N.18.c.1
 Γρηγορίου, quid, N.18.c.1
 Gratiam diuinam pessum dat Origenes, N.117.c.1
 Iacobi Gretleri de Origene iudicium, O.212.b
 Gregorius Nazianzenus Angelos peccare posse censuit, O.77.e
 Gregorius Nazianzenus auctoritate Origenis pugnat aduersus Arianos, O.37.a.b
 Gregorius Nazianzenus dubitat vtrum sempiternæ damnatorum pœnæ futuræ sint, O.158.e
 Gregorius Nazianzenus Origenis fautor, O.186.b
 Gregorius Nyssenus Angelos duos, bonū vnum, malum alterum, singulis hominibus adfiteri censuit, O.87.a
 Gregorius Nyssenus Damnatorum pœnas finitum iri docuit, O.159.a, & seq.
 Gregorius Nyssenus Origenem aperte sectatur, O.199.c
 Gregorius Nyssenus Origenis fautor, O.186.b
 Gregorius S. R. E. Diaconus & Apocrypharius, ac deinde Papa Gregorius Magnus dictus, Eutyrium Constantinopolitanum Episcopum ab errore reuocat, O.218.b.c
 Gregorius Magnus corporeos Angelos esse scribit, O.71.d
 Gregorio Thaumaturgo Apollinarii libros plerosque Nestoriani & Eutyriani adscripserunt, O.188.a
 Gregorius Thaumaturgus de Trinitate falsa commentus est, O.187.a
 Gregorius Thaumaturgus & Athenodorus an Origenis opera ad Christi fidem conuerfi sint, O.15.f
 Gregorius Thaumaturgus & Athenodorus patriam repperunt, O.161.f
 Gregorius Thaumaturgus Filium Dei creatum & factum dixit, O.45.c
 Gregorius Thaumaturgus non satis caute de Trinitate locutus est, O.26.c.d
 Gregorius Thaumaturgus Origenis auditor, O.15.e.f
 Bernardus Guido Origenianos errores recenset, O.130.b
 Gulielmus Parisensis Origeni fauet, O.129.f
- H
- Hæreseon omnium fons Origenes dictus, O.187.c
 Hæretici appellatio duplici notione sumitur, O.195.c
 Hæretici libros corrumpere solent, O.188.a
 Hæretici Syriæ pene totius *ἀρσένιος* doctrinam ab Origene sumserunt, O.119.b
 Petrus Halloxius fautor & vindex Origenis, O.186.c
 232.c
 Hammon Hadrianopolitanus scripsit de resurrectione aduersus Origenem, O.130.d
 Hammonis Hadrianopolitani ætas incerta, O.219.b
 Haphtharæ, N.18.c.2
 Ἡρακλῆς, quid, N.103.c.1
 Haymo Alberstatensis Origenem crimine aboluere conatur, O.229.c.d
 Helcesaitæ. Vide, Elcesaitæ.
 Hellenistæ Ebraicæ linguæ fere imperiti, O.26.d
 Heraclas Catechistes Alexandrinus, O.9.d.14.e
 Heraclas Episcopus Alexandrinus creatur, O.14.d
 Heraclas Origeni infensus, O.19.c
 Heracleon eisdem esse ac Deum essentia fingebat, quicunque ipsum spiritu adorarent, O.93.b
 Heracleon Iohannis Euangelium interpretatus est, O.217.a
 Heracleon Valentini discipulus, N.96.c.2
 Heraclides Ponticus Homericarum allegojarum scriptor, O.173.f
 Hermannus Contractus Origeni fauet, O.219.f
 Hermias Sozomenus. Vide, Sozomenus.
 Hermogenes Christum in Sole corpus suum reliquisse fingebat, N.62.c
 Hermogenes materiam æternam posuit, N.1.c.2
 Hermogenes materiam Deo coæternam quomodo defendit, O.165.a
 Hermogenem confutauit Origenes, O.62.f
 Hermogeniani dicti sunt Patristiani, N.81.c.1
 Herodes Antipas Iudæos Cæsari tributa non pensitates neutiquam defendit, N.83.c.1
 Herodes Antipas tributis Cæsari pensandis operam suam conferebat, N.83.c.1
 Herodes Magnus cur infantes occiderit, N.80.c.1
 Herodes Magnus pro Messia ab aliquibus habitus est, N.30.c.1
 Herodes Magnus tributis Cæsari pensandis præerat, N.83.c.1
 Herodiani, qui, N.83.c.1, & 2
 Herodiani Sadduceis consentiebant, N.83.c.2
 Helychius Duodecim Prophetas in cola discreuerat, N.18.c.2
 Helychius monachus Ægyptius Editionem *κατά τὸν Ἰωάννην* emendauit, O.162.g
 Hexapla contexit Origenes, O.17.b.c
 Hexapla & Octapla vnum fuerunt & idem opus, O.259.b
 Hexapla & Tetrapla quando concinnauerit Origenes, O.269.f.270.a.b
 Hexapla sua in cola distinxit Origenes, N.18.c.2
 Hexapla vnde dicta, O.258.b.c.d
 Hexaplorum *κατά τὸν Ἰωάννην* in Cæsariensi Bibliotheca seruabatur, O.261.f
 Hieracitæ nuptias damnabant, N.63.c.2
 Hieronymus Angelos ad sublimiores gradus bene agendo peruenire posse decreuit, O.77.a.b.c
 Hieronymus Angelos iudicatum iri censuit, O.87.b
 Hieronymus bili suæ facile morigerabatur, O.205.f
 Hieronymus codices Samaritanos versauerat, O.26.d
 Hieronymus conjugum congressus illicitos esse velle videtur, præterquam qui sobolis quærendæ gratia sunt, O.182.f
 Hieronymus Euangelium secundum Ebraeos exscripserat, N.114.c.2.115.c.2
 Hieronymus in explicandis nominibus Ebraicis Noui Testamenti Origenem imitatus est, O.265.e
 Hieronymus librum Philonis De interpretatione Ebraicorum nominum Veteris Testamenti Latine reddidit, O.265.d
 Hieronymus nuptias secundas parum probat, O.185.e
 Hieronymus Origeniana multa scriptis suis asperserat, O.68.c
 Hieronymus Origenistes aliquando fuit, O.199.c.d. 204.c.205.b, & seq.
 Hieronymus Septuaginta Interpretibus infensus, N.16.c.2
 Hieronymus suas Scripturæ interpretationes nouo scribendi genere distinxit, N.18.c.1
 Hieronymus verba Origenis in pessimum sensum trahere amabat, O.43.f
 Hieronymi de Damnatorum pœnis, ipsarumque diurnitate sententia, O.159.c, & seq.
 Hieronymi & Rufini dissidium, O.202.c

rerum memorabilium.

Hieronymi & Iohannis Hierosolymitani dissidium, O. 201.b
 Hieronymum ab Ecclesie communione segregat Iohannes Hierosolymitanus, O. 201.b
 Hilarius Piceniensis, Origenis sectator, O. 299.b
 Hilarius plurima ex Origene transtulit, N. 5.c.1
 Hilarii libros Hæretici corruerunt, O. 187.c
 Hippolytus martyr, O. 10.b
 Hippolytus Origenis *hæresis* perperam existimatus, N. 3.c.2
 Hippolytus Origeni sumtus suppeditasse falso creditus, O. 11.f
 Historiarum nomine fabulæ quoque intelliguntur, O. 175.f
 Hominem ad imaginem Dei conditum, ab eo qui de timo formatus est, allegorice distinguit Origenes, N. 63.c.1
 Hominem in Dei nomine & materia expressum censuit Tertullianus, O. 93.d
 Honorius Augustodunensis Origeni fauer, O. 229.f
 Hora, pro natali hora, N. 4.c.2
 Horæ, & *œni* vnde nomen habuerint, O. 2.f
 Horoscopum Christi constituerunt Veteres & recentiores quidam, N. 2.c.1 confutantur, N. 2.c.1, & 2
 Hofanna, quid, N. 75.c.1, & 2
 Huillus Origenis præceptor non fuit, O. 4.d
 Humaniformiani, O. 109.d
 Hypolemniscus, quid, O. 260.d.c.f
 Hypostasis & *œna* promiscue olim vsurpabantur, O. 32.b

I.

Iacobi Epistola olim è Canone fuit expuncta, N. 89.c.1
 Iacobi Proteuangelium, N. 18.c.2
 Iacobus Zebedæi filius primus inter Apostolos martyrium passus est, N. 72.c.1
 Nemo majore animo Christi causam egit quam Iacobus, N. 71.c.1
 Ibae Edesteni Epistola, O. 224.c
 Ideæ vniuersales non sunt *nisi* *nisi*, N. 96.c.2
 Idololatræ Christiani, post penitentiam benigne olim ab Ecclesia excipiebantur, O. 13.f
 Idololatræ Sacerdotio & Ecclesia Apostolicis Canonibus abdicantur, O. 13.f
Idola variè à variis pronuntiabatur, N. 93.c.2
 Ieremia Prophetia cum Threnis & Epistola, vnicuique apud Iudæos volumen constituebat, N. 18.c.2
 Vox, Ieremias, vnde facta, N. 93.c.2
 Vox, Ieroboam, vnde facta, N. 108.c.1
 An Iesus indutus Filio Dei dici possit, O. 56.b
 Igne iustos & impios in fine rerum lustratum iri plerique Patres senserunt, O. 142.f. 143.a.b
 De Igne, quo Dammati torquebuntur, diuersa senserunt Patres plerique, O. 147.c, & seq.
 Ignem, quo torquebuntur Dammati, in conscientia fabricibus ponit Ambrosius, O. 143.c
 Ignis impiotum, iuxta Origenem, quis, N. 16.c.2
 De Igne Inferni loco & natura nullum adhuc editum est peculiare decretum, O. 144.b
 Imaginem à similitudine distinguunt Origenes & alii, O. 169.c, & seq. 170.a
 Imaginum formandarum rationes tres, N. 27.c.1
 Impium ab iniquo distinguit Hieronymus, O. 150.d
 Verbi, Incipio, vsus notatur, N. 125.c.1
 Inibi plerique Motemphychoseos doctrinam defendunt, O. 104.b
 Infernus superior & inferior iuxta Augustinum, N. 101.c.2
 De Inferorum loco diuersa Patres senserunt, O. 144.a.b
 N. 101.c.2
 Infernum quo loco Origenes, aliique Patres statuerint, N. 101.c.2
 Infinitum quomodo cognoscatur à Deo, N. 53.c.1
 Interpretatio Græca libri Hieronymi De scriptoribus

Ecclesiasticis, nuperum opus non est, vt quidam existimant, O. 11.c.f
 Iob liber à quo scriptus, O. 274.a
 Vox, Iohannes, vnde facta, N. 98.c.1
 Iohannem Baptistam Angelum esse multi crediderunt, O. 81.a. N. 98.c.1
 Iohannes Baptista, typicus Elias, N. 53.c.1
 Iohannes Cassianus. Vide, Cassianus.
 Iohannes Chrysostomus. Vide, Chrysostomus.
 Iohannes Damascenus. Vide, Damascenus.
 Iohannes Euangelista sublimius, quam reliqui Apostoli, de rebus diuinis disseruit, N. 72.c.1
 Iohannes imperante Domitiano in Patmon deportatus est, N. 72.c.2
 Iohannis postremæ duæ Epistolæ olim è Canone fuerunt expunctæ, N. 86.c. 199.c.1
 Iohannis postremas duas Epistolas non omnes admittunt, N. 99.c.1
 Iohannes Hierosolymitanus Arianismo, & Macedonianismo primum, deinde Origenismo infectus est, O. 201.e
 Iohannes Hierosolymitanus in Pelagianam hæresim delabatur, O. 119.d
 Iohannes Hierosolymitanus Origenis fautor, O. 186.b
 Iohannes Hierosolymitanus pro causa sua Apologiam ad Theophilum scribit, O. 202.f
 Iohannes Philoponus. Vide, Philoponus.
 Iohannes Scholasticus, cognomento Climacus, erga Origenem male affectus, O. 228.a
 Iohannes Silentiarius, Episcopus, O. 221.d
 Iohannes Strongylus, O. 221.f
 Iordanis nomen vnde factum, N. 102.c.1
 Iosephi precatio, N. 5.c.2
 Iosephum duas vxores duxisse Patres plurimi crediderunt, N. 18.c.1
 Iosephus Historicus, Ebraicæ linguæ non valde peritus, O. 26.e
 Iosephus Ebraice nonnulla scripsit, O. 26.e
 Iosephi testimonium de Christo Origenes non agnoscit, N. 18.c.2
 Iouiniana Hæresis ex Ægypti monasteriis prodiit, O. 201.b
 Iouinianus æquales esse virtutes, peccata, penas & mercedem existimabat, N. 71.c.1
 Iouinianus *ambrosius* doctrinam ab Origene sumit, O. 119.b
 Iouinianns B. Mariam, postquam Christum enixa est, Iosepho iunctam fuisse censebat, N. 89.c.1
 Iouinianus virtutes ac peccata æqualia, & æqualem proinde mercedem ac penam fore arbitrabatur, O. 148.c
 Iouinianus verum virgineum nascenti Christo reseratum fuisse censebat, O. 65.f
 Irenæus animas extinctum iri sensit, O. 158.d
Isaie *evangelis*, N. 18.c. 19.c.1
Isaie liber Apocryphus, quis, N. 28.c.2
Isaie serra lignea à Manasse dissectus, N. 28.c.2
 Isidorus Alexandrinus, Origenista, O. 202.d.2
 Isidorus Hispalensis Angelis tutelaribus officia promeritis imponi censuit, O. 86.d
 Isidorus Hispalensis Origenistas appellat Hæreticos, O. 228.e
 Isidorus Pelusota Angelos inter se præliari censuit, O. 86.c
Ismaelite appetente decimo quarto anno circumciduntur, N. 5.c.1
 Italici Philosophi Dæmones *de* *æ* agnoscebant, N. 62.c.2
 Iudæ Epistola olim fuit è Canone expuncta, N. 86.c.1
 A Iuda lauacionem pedum inchoasse Christum nonnulli asserunt, N. 125.c.2
 Iudas Gaulanites, N. 81.c.1
 Iudæa Prophetarum patria, N. 113.c.1
 Iudæa Syriæ adiecta est post Agrippæ mortem, N. 29.c.2

V ij

Index

- Iudæj, ceruicosa gens & refractaria, N.82.c.2.
 Iudæj in Solis & Lunæ adorationem proclius fuerunt, N.108.c.2.109.c.1
 Iudæj plurima Septuaginta Interpretum exemplaria cotruperunt, N.16.c.2
 Iudæis Romani jus vitæ & necis abstulerunt, N.36.c.1
 Iudæj veteres Angelos duos, vnum bonum, malum alterum singulis hominibus adfiliere putauerunt, N.60.c.1
 Iudæorum Reges, post Iohannis mortem, potestate animaduertendi in reos non esse vfos falso Origenes eredit, N.29.c.2
 Iudicatum Vigilii Papæ, O.224.e
 Iudith liber, inter Scripturæ libros ab Origene & Nicæna Synodo recensetur, N.21.c.2
 Apud Iulianum quando Origenes latuerit, O.61.7.a, & seq.17.a.6.f.
 Iuramentum Regium Gabiris in Armenia, Fortuna Regis & Men Pharnacis, N.109.c.2
 Iurejurando penitus interdicant Patres vetusti complures, O.184.f.185.a
 Iusti efficiuntur iustitia Dei, non qua ipse iustus est, sed qua nos iustos facit, N.16.c.2
 Iustinus Martyr Angelos corporeos esse sentit, O.69.b
 Iustinus Martyr Angelos sacrificiorum nidore pasci docuit, O.91.b.c
 Iustinus Martyr decreuisse videtur Damnatorum peccatas per mortem animarum esse finiendas, O.158.c
 Iustinus Martyr de Trinitate non sana opinatus est, O.36.b.87.a
 Iustinus Martyr Deum dixit, cum Mundum creaturus esset, Verbum suum protulisse, quo ministro in rebus creandis vteretur, O.45.c
 Iustinianus ad Menam scribit aduersus Origenistam, O.222.f.223.a, & seq.
 Iustinianus in hæresim prolabitur, O.228.a
 Ius, quid, N.42.c.1
- K.
- K**αταβολή mentium, iuxta Origenem, quid, N.116.c.1
 Καταβολή, quid, N.37.c.2
 Καταβολή, pro, καταβολή Hellenistæ dixerunt, N.37.c.1
 Καταβολή, N.14.c.1
 Καταβολή, quid, N.72.c.2
 Καταβολή, pro, καταβολή à Græcis vsurpatur, N.9.c.1
 Καταβολή, quid, N.72.c.2
 Καταβολή, N.27.c.1
 Καταβολή, N.27.c.1
 Καταβολή Editio Septuaginta Interpretum. Vide, Editio.
 Καταβολή, iuxta Origenem, quid, O.61.c
 Καταβολή, quid, N.79.c.1
- L.
- L**actantius Chiliasta, O.136.f
 Lactantius de Trinitate male sentit, O.36.c
 Lactantius Deum dixit, cum Mundum creare vellet, Verbum suum protulisse, quo ministro in rerum creatione vteretur, O.45.c
 Lactantius Filium Dei per prolationem insubstantiam venisse censebat, O.34.b
 Λακταντίου, quid, N.88.c.1
 Lauandi pauperum pedes in Cæna Domini mos vnde traductus, N.125.c.2
 Lectio Origenianorum operum quatenus probanda, O.227.f
 Lectio Scripturæ, quid, N.7.c.2.104.c.2
 Lektionaria, N.8.c.1
 Lektionem apud veteres Christianos ad sacra cõuentus concio, concionem precatio excipiebat, N.81.c.1
 Lectores, qui, N.8.c.1
 Lemniscus, quid, O.260.d.e.f
 Leo Papa II. Origenem hæreticum appellat, O.228.d
 Leo Papa III. Lectiones ex Origenianis libris petitas Breuiario Romano inseruit, O.195.b
 Leonides quando Martyrium passus, O.2.b.6.b
 Leontius Byzantinus, vel, vt aliis placet, Byzacenus, O.221.a
 Leontius Byzantius alter, O.228.c
 Leontius Neapoleos Cypri antistes, O.224.f
 Lex à Iudæis in Synagogarum vsu in Lectiones diuisa, N.18.c.1
 Lex appellantur Psalmi & Prophetæ, N.128.c.1, & 2.
 Lex vniuersa apud Iudæos olim versus vnus fuit, N.18.c.1
 Per Legem quomodo incrementum accepisse peccatum tradant nonnulli, O.112.b, & seq.
 De Libertate arbitrii, ante Pelagii tempora, leuiter actum erat, O.116.f
 Librorum sacrorum triplex ordo, ἡ γραφή, ἡ διδασκαλία, ἡ ἱστορία, seu ἡ ἱστορία, & ἡ ἱστορία, N.108.c.1
 Ligandi & soluendi potestas, quorum sit, O.177.a, & seq.
 Ligandi & soluendi potestatem iis omnibus tributam esse volunt Origenes & alii, quicumque fraterna peccata reprehendunt, O.177.a, & seq. N.46.c.1, 61.c.2
 Loci, quid, N.66.c.1
 Λογία, quid, N.40.c.1
 Λογία, quid, N.19.c.2.40.c.1
 Longi fratres, O.209.f.210.b
 Longinus librum scripsit ἡ ἀποκάλυψις, Lucianea Editio. Vide, Editio.
 Lucianus Antiochiæ Editionem κατὰ τὴν Septuaginta Interpretum emendat, O.262.c
 Lucianus Marcionista, O.273.d
 Lucianus Martyr, O.273.c
 Lucianus de Trinitate falsa commentus est, O.187.a
 Lucianistæ Ariani, O.273.c.d.274.b
 Lucianistarum duplex genus, O.274.d
 Luna est Fortuna, N.108.c.1
 Luna in potestate habet corpus & spiritum, N.108.c.2
 Lunæ res ad corpus pertinentes curæ esse putabant veteres Astrologi Chaldaei & Ægyptii, N.108.c.2
 Lunæ fors Fortunæ tribuebatur ab antiquis Astrologis, N.108.c.2
 Lunaticus, de quo Matth.17. ἐπιληψία simul & διμηνιαία ἐπιληψία laborabat, N.54.c.2
 Lunatici, Vide, Σιλουανός.
 Martinus Lutherus Origenem diris deuouet, O.231.c
- M.
- Iohannis **M**abropodæ ætas incerta, O.229.b
 Macarius Senior Angelos corporeos esse sentit, O.71.b
 Macarius Hierosolymitanus Patriarcha Origenem damnat, O.123.a
 Macedonica Dialectus. Vide, Dialectus.
 Machabæorum libri cur ἡ ἱστορία κατὰ τὴν Septuaginta Interpretum appellatur, N.9.c.1, & 2.
 Magdeburgensium de Origene iudicium, O.231.a
 Magia duplex, O.184.
 Magia, iuxta Origenem, vnde existit, O.84.f
 Magi duo principia ponebant, N.2.c.3
 Magi vnde dicti, O.84.a.b
 Mammæa rerum Iudaicarum & Christianarum non imperita Origenem accersit, O.10.e
 Vox, Manasse, vnde facta, N.124.c.1

rerum memorabilium.

- Manes, vnde dicti, N. 109. c. 1
 Manichæi ab Hermogene adducti sunt vt crederent Christum in Sole corpus suum reliquisse, O. 62. c.
 Manichæi animas nostras diuinæ auræ particulam esse censebant, O. 92. f
 Manichæi animatis abstinebant, N. 38. c. 1
 Manichæi Christum in Sole & Luna bipertitum habitare fingebant, O. 62. b. c.
 Manichæi materiam esse scisciebant, N. 1. c. 2
 Manichæi metemplic hosin defendunt, O. 104. c.
 Manichæorum delirius addictum fuisse Origenem queritur Iustinianus, O. 223. c. 227. b. c.
 Manichæorum pater Origenes dictus, O. 187. c.
 Manichæus doctrinam ab Origene sumit, O. 119. b.
 Manichæus resurrectionem non nisi in phantasmate futuram arbitratur, O. 132. a.
 Manichæus, O. 54. a.
 Manis, bonus, N. 109. c. 1
 Manu sibi olim audientiam faciebant, qui verba facti-
 terant, & quomodo, N. 99. c. 1
 Marcella Ambrosij conjux, O. 18. a.
 Marcella Romana Rufinum Romæ Origenismum sper-
 gentem reprimit, O. 204. f.
 Marcellinus Papa an idololatricæ crimen admisit, O. 53. e.
 Marcellus Ancyranus futurum credebatur, vt carnem & regnum post resurrectionem Christus abijceret, O. 61. a. f.
 Marcellus Ancyranus vnde in istam hæresim impulsus sit, O. 63. b.
 Renati Marchali Codex vetustissimus Græcus Prophe-
 tas omnes complexus, O. 237. f.
 Marcio allegorias Scripturæ penitus respicebat, O. 174. b.
 Marcio animas nostras diuinæ auræ particulam esse censebat, O. 92. f.
 Marcio carnem de cælo Christum attulisse neutiquam censuit, O. 5. d. e.
 Marcio Christum ex Maria natum negabat, N. 104. c. 1.
 Marcio Christum non in carne venisse docebat, N. 106. c. 1.
 Marcio Christum Opificis imperium abrogasse censebat, N. 113. c. 2.
 Marcio corporum resurrectionem negabat, N. 113. c. 2.
 Marcio duos Christos fingebat, alterum iam ortum Tiberianis temporibus, futurum alterum in Iudaici status restitutionem, O. 36. a.
 Marcionis & Valentini hæreses affines, O. 10. a.
 Marcionis principia tria, N. 7. c. 1.
 Marcio Lucæ Euangelium interpolauerat, N. 99. c. 2.
 Marcio materiam æternam posuit, N. 1. c. 2.
 Marcio non veram induisse carnem Christum, sed apparentem censuit, O. 53. d. 4. a.
 Marcio resurrectionem non nisi in phantasmate futuram arbitratur, O. 132. a. 133. a.
 Marcionistæ esse materiam pugnabant, O. 165. f. 166. a.
 Marcionistæ ad geminum confingendum Deum ex peruersis interpretationibus Scripturæ compulsi sunt, O. 172. c.
 Marcionistæ Christi Patrem, bonum & ignotum, Opificem malorum auctorem cognitum, & iustum fingebant, O. 35. f. 36. a. N. 86. c. 2. 90. c. 1. 93. c. 1. 114. c. 1. 120. c. 2.
 Marcionistæ Euangelia Matthæi, Marcij, & Iohannis repudiabant, Euangelium Lucæ admittebant, N. 99. c. 2.
 Marcionistæ fatum, & aptam ex sideribus necessitatem defendebant, O. 106. f.
 Marcionistæ Metempsychosin admittebant, O. 104. c.
 Marcionistæ Opificem Mundi conuictis profcindunt, N. 97. c. 2.
 Marcionistæ quidam duo tantum principia ponebant, N. 7. c. 1.
 Marcionistæ quidam Vetus Testamentum duobus Auctoribus tribuebant, N. 21. c. 1.
 Marcionistæ tria principia statuebant, Deum bonum, qui Christi Pater, Creatorem, & Diabolum, N. 90. c. 2.
 Marcionistis nonnulli ab animatis omnibus abstinebant, N. 38. c. 1.
 Marcionistas perpetuo carpit Origenes, O. 189. c.
 Marcossii Filium Dei paternam esse prolationem in syllabis positam, ideoque hypostasin propriam non habere censebant, N. 91. c. 1.
 Marcossii Filium Dei prolatitium esse Verbum censebant, O. 34. a.
 Margaritæ Britannicæ, N. 25. c. 1.
 Margaritæ Erythrææ, N. 25. c. 1.
 Margaritæ Indicæ, N. 25. c. 1.
 Margaritæ nigra & rufa, N. 27. c. 1.
 Margaritæ conchas margaritiferas nonnumquam significant, N. 27. c. 1.
 Margaritæ terrestres, N. 25. c. 1.
 Margaritæ vnde gignantur, N. 25. c. 2.
 Margaritas ferunt oïstrea, & mytili marini ac fluuiatiales, N. 27. c. 1.
 Margaritiferæ conchæ capiendæ ratio, N. 25. c. 2.
 Maria Magdalene, Galilæa non fuit, N. 44. c. 1.
 Maria Magdalene septem Daemoniis liberata est, & Christum bis vixit, N. 43. c. 2. 44. c. 1, & 2.
 B. Mariæ exigite fidei culpam assignit Tertullianus, O. 67. a.
 B. Mariæ partum impurum fuisse Tertullianus censuit, O. 64. f.
 B. Mariæ veterum in partu reueratam fuisse asserunt plerique, O. 66. a.
 B. Mariam more reliquorum hominum peccasse censent Lutherani & Caluinitæ, O. 67. c.
 Marianus Scotus Origeni fauet, O. 229. f.
 Martinus Polonus Origenem laudat, O. 229. f.
 Martyr, iuxta Donatistas, quis, N. 98. c. 2.
 Martyr, quis, N. 98. c. 2.
 Masora origo, N. 84. c. 1.
 Masora in aliquibus vtilis, vana in multis, N. 84. c. 1.
 Massilienses ex Origens scriptis hæresim suam hausisse dicuntur, O. 105. a.
 Materiam, & Materiale in Sacramento corporis Christi, quid, O. 178. a. N. 38. c. 1. 39. c. 1.
 Materiam æternam Philosophi quidam & Marcionistæ defendebant, O. 165. f.
 Materiam à Deo ab omni tæro æuo procreatam Origenes admittebat, N. 2. c. 1.
 Materiam æternam cur Valentinus finxerit, N. 1. c. 2, & 2. c. 1.
 Materiam æternam qui crediderint, N. 1. c. 1, & 2.
 Materiam ante Mundum creatam, Mundumque ex eâ à Deo fabricatum senserunt multi, O. 167. b.
 Matrimonium mercedem ipso ventibus non præstare docet Auctor Operis imperfecti, O. 184. b. e.
 Maximinus ob vnum præcipue Origenem Ecclesiam vexat, O. 16. f.
 Maximus Angelos inferiorum ordinum posse peccare, Angelos vero superiorum, non gratiæ diuinæ beneficio, sed affectu & habitu neutiquam peccare censuit, O. 77. d.
 Mechthildis, O. 230. b.
 Mediæ res, quæ, N. 55. c. 1.
 In Mediolanensi Ecclesia, pueris temporibus, pauperum pædes lauare solebant in Cæna Domini, N. 125. c. 1. 126. c. 1.
 Melania junior, O. 205. f.
 Melania Senior, inter Sanctos relata, O. 100. b. 105. f.
 Melania Senior Origenismo inficitur, O. 201. c.
 Melania Senior Romam reuertitur, O. 203. f. 104. a.
 Melania Senior obit, O. 207. c.
 Melito Asianus Deum corpore cõstare putabat, N. 11. c. 1.
 Melito Asianus librum scripsit de Apocalypsi, O. 236. c.

Index

- Mir*, Dæmon, seu Geniſus, N.109.c.1
Mir factum ex Ebraico, *מיר*, N.109.c.1
Mir, Menſes, cur ſic dicti, N.109.c.2
Mir eſt Sol, N.110.c.1 & 2
Mir Pharnacis apud Strabonem, quid, N.109.c.2
Vox, *Mir*, Luna, vnde facta, N.108.c.2
Meni, eſt Dæmonium, N.109.c.1
Meni, eſt Sol, N.108.c.2
Meni gallum album Pythagoras ſacrum eſſe conſebat, N.110.c.1
Vox, Meni, vnde facta, N.108.c.2
Menis & Fortunæ templa varia apud Strabonem, N.109.c.2
Menis pagus in Phrygia, N.109.c.2
Meneth Deus Arabibus cultus videtur eſſe Meni, N.110.c.2
Vox, Menas, vnde facta, N.109.c.2
Mens, iuxta Platonem, quid, O.31.f.32.a
Mentem Mundam hunc creaviſſe Pythagorici cenſebant, O.32.a
Mentiri nonnumquam licere, poſt Platonem docuerunt Hieronymus, & alij, diſſentiente Auguſtino, O.184.f
Μηρις, quid, N.16.c.1
Mercurius *μερμερις*, *μερμερις*, *μερμερις*, *μερμερις*, N.116.c.1
Iacobus Merlinus fautor Origenis, O.186.c
Iacobus Merlinus primus Origenis opera in lucem edit, O.230.c
Iacobus Merlinus pro Origene Apologiam ſcribit, O.230.c, & ſeq.
Μηρις *τις*, quæ, N.68.c.1
Μηρις Valentinianorum, N.113.c.2
Metemphychoſeos doctrinam ab Ægyptiis Pythagoras & Plato acceperunt, O.104.b
Metemphychoſeos doctrinam defendunt Americani nonnulli, Sinenſes, & Indi plerique, O.104.b
Metemphychoſeos Pythagoricæ & Platonice diſcrimen, O.104.a.b
Metemphychoſin repudiat Origenes, N.41.c.1.100.c.1
Metemphychoſis duplex, O.102.b
Metemphychoſis Platonica, quæ, O.103.c.f.104.a.b
Μετ'εμψυχοποιου Origenes repudiat, N.19.c.1.30.c.1.58.c.2.53.c.1
Μητις appellatur Aſtra, N.5.c.1
Μητις, N.5.c.1
Methodius Tyrius Angelos corporeos eſſe ſenſit, O.71.b
Methodius Tyrius de Engaltrimycho ſcripſit aduerſus Origenem, O.184.d.e
Methodius Tyrius de reſurrectione non recte ſenſit, O.132.f
Methodius Tyrius de Trinitate falſa commentus eſt, O.187.a
Methodius Tyrius doctrinam Origenis impugnat, O.186.b.197.a
Methodius Tyrius doctrinam Origenis miratur, O.186.b.197.b.c
Metrodorus Lampſacenus totum Homerum allegorice expoſuerat, O.173.e
Michaëli orationum Deo offerendarum munus eſſe commiſſum Origenes cenſuit, O.84.c
Minutius Felix Angelos corporeos eſſe ſenſit, O.71.f
Molæ afinariæ ſeu verſatiles, N.58.c.1
Molæ truſatiles, ſeu manuales, N.58.c.1
Monachi Ægyptii. Vide, Ægyptii.
Monobiblia, quid, O.166.a
Montaniſtæ nuptias ſecundas damnabant, O.183.d
Mors indiſſerens & media, N.55.c.2
Moſchi Enirati Pratum ſpirituale, O.121.f.124.a
Vox, Multi, aliquando, Omnes, non Aliquos ſignificat, N.73.c.1
Mundum conflagratum, aliumque ipſi in omnibus ſimilem oriturum eſſe Stoici docebant, O.166.b
Mundum è materia conditum cenſuerunt Philo, & Chriſtiani nonnulli, N.2.c.1
Mundum ex æterna materia conditum qui cenſuerint, N.11.c.1, & 2
Mundum ex æterna materia in tempore conditum affirmabat poſt Socratem Plato, quamvis alia dixiſſe ipſum Platonici pertendant, O.166.a.b
Mundum incorruptibilem, ſed Aſtris ad eandem ſtationem reuerſis eadem euentura omnia Pythagorici & Platonici ab Ægyptiis inſtructi cenſebant, O.166.c
Μυρις, quid, O.175.f
Μυρις, *μυρις*, *μυρις*, vnde dictus, N.27.c.1

N.

NAblium, N.61.c.2
Nablia duplicis generis, N.61.c.1
Najoth, N.123.c.2
Narciffus Hieroſolymitanus Epifcopus Origenis præceptor non fuit, O.4.c
Natalem diem epulis celebrabant Perſæ, ſic fortaffe ſolem ortus omnium præſulem venerantes, N.110.c.2
Natalis Chriſti dies incertus, N.11.c.2
Natalis & Baptiſmus Chriſti eadem die adſcribuntur à plurimis Græcorum, aliorumque Eccleſiis, N.2.c.2
Poſt diem Natiuitatis Chriſti ſimilam olim coquebant nonnulli, & ſibi inuicem impertiebant, obtentu Secundinarum intaminatæ Virginis, O.65.d
Ex Natura vi aliquid boni genus oriri poſſe Patres plerique ſenſerunt, O.109.f
Naturas hominum diuerſas cur Valentiniani, alique Heretici ſuaxerint, O.112.f.113.a.115.f
Iohannes Nauclerus Origenis laudator, O.230.c
Nazarej ab animatis omnibus abſtinebant, N.38.c.1
Nazarej an Heretici, N.74.c.1, & 2
Nazarej caſariem deponentes ſacrificium offerebant, N.35.c.2
Nazarej & Ebionitæ è Cocabe pago Baſanitidis orti, N.74.c.1
Nazarej multa inferuerunt Euangelio ſecundum Ebionæos, quæ ex traditione didicerant, N.114.c.2
Nazareos idem ſenſiſſe de Chriſto ac Cerinthianos ſcribit Epiphanius, N.74.c.1
Nephytorum olim inſignis erat liberalitas in Eccleſiam, N.70.c.2
Neftoriani Patrum lucubrations olim deprauarunt, O.188.a
Neftorianos falſi immerito accuſat Græcus quidam Scholiaſtes, N.93.c.1
Neftorii hæreſis vnde conſtata, O.52.f
Neftorius duos Chriſtos induxiſſe creditus eſt, O.56.a
Nicephorus Calliſti leuiſſimus & ſutilis Græculus, O.227.d
Nicephorus Calliſti Origeni inſenſus, O.129.d
Nilus cur dictus, *Μηρις*, N.103.c.1
Nilus cur dictus Siris, N.103.c.1
Nilus *ἡρις* Ebraice dictus ab aquarum nigrore, N.103.c.1
Nilus Theſſalonicenſis Origenem à fide deſeciſſe ſcribit, O.129.d
Noël cur triumphantibus plebs Gallica occinat, N.76.c.2
Noëtus æqualis Origenis, O.37.c
Noëtus perſonam Filii cum perſona Patris confundebat, N.94.c.1.95.c.1
Noëtus veteris hæreſeos interpolator, O.37.c
Noëtiana hæreſis cum Sabelliana confunditur, O.37.c
Noëtiani appellabantur Patripaſſiani, N.81.c.1
Noëtiani Sabelliani dicuntur, O.10.a
Noëtianorum hæreſis, N.80.c.1
Nomina ab Ethnicorum Diis deriuata liberis ſuis Chriſtiani nonnumquam imponebant, O.2.d
Nomina ab Ethnicorum Diis deriuata non abiiciebant, qui Chriſti fidem amplectebantur, O.2.d
Nonnus Palæſtiniſus hæreſibus infectus, O.121.a
Nova Laura extruitur, O.200.f

rerum memorabilium.

Novatiani nuptias secundas damnabant, O. 183. d
 Novatiani fauere videtur Epistola Pauli ad Ebraeos, N. 118. c. 1
 Novatianus cur remissionem peccatorum lapsis concedi negauerit, O. 47. f
 Nouatus vnde in haeresim inductus, O. 120. a
 Namenius Pythagoricus Moisi, Prophetarumque scripta allegorice saepe exposuit, O. 174. b
 Qui Nuptias damnabant, à Gangrensi Concilio damnati sunt, N. 63. c. 2
 Nuptias damnabant Saturniani, Apostolici, Hieracitae, & Eustathius, N. 63. c. 2
 Nuptias secundas damnabant Montanistae, inter quos Tertullianus; damnabant & Nouatiani, & Orthodoxi quidam, O. 183. d, & seq.
 Nuptias secundas honestam fornicationem appellat Auctor Operis imperfecti, O. 183. e
 Nuptias secundas non omnino probauit Origenes, N. 118. c. 1

O.

Oblationes, N. 40. c. 2
 Oby, quid, O. 161. c
 Vox, Oby, vnde facta, O. 16. c
 Olympias Diaconissa, O. 113. f
 Oparos, siue Oparos, Sol, N. 110. c. 2
 Vox, Ouan, vnde facta, N. 102. c. 2
 Ophitæ Cerinthi de Christo opinionem amplexi sunt, N. 120. c. 1
 Opificem stolidum & indoctum fingeat Valentinus, N. 112. c. 1
 Opaia, & Opaia, confunduntur, N. 57. c. 2
 Opaia, quid, N. 79. c. 1
 Or, Ægyptiace, quid, O. 3. a
 Or, vnde dicitur, O. 3. b
 Oregium, quid, N. 89. c. 2
 Origenes alter Ecclesiarum post Apostolos magister, O. 194. d
 Origenes Arianorum, Anomozorum, & Manichæorum pater appellatur, O. 11. d
 Origenes Ebraicæ linguæ parum consultus, O. 26. a, & seq. N. 61. c. 1. 98. c. 1
 Origenes Ebraicæ nomina Noui Testamenti peculiari libro interpretatus est, O. 26. d. 265. c. N. 98. c. 1
 Origenes gratiæ diuinæ vires refecit, N. 10. c. 1
 Origenes Homilias suas à Notariis excipere ante sexagesimum ætatis suæ annum non permisit, N. 11. c. 1
 Origenes materiam ab omni retro æuo à Deo procreatam esse putabat, N. 2. c. 1
 Origenes memoriæ nimium confusus Scripturæ loca parum fideliter referebat, N. 7. c. 1. 9. c. 1. 10. c. 1. 16. c. 2. 21. c. 2. 61. c. 1. 76. c. 2. 100. c. 2. 121. c. 1. 123. c. 2. 126. c. 1, & 2. 127. c. 1
 Origenes Paganorum erroribus adhæsisse dicitur, O. 27. c
 Origenes Potamonicus fuit, O. 27. e
 Origenes Presbyter factus, Demetrium Alexandrinum Episcopum infensum habuit, N. 99. c. 2
 Origenes Pythagoricorum scriptis addictus fuit, O. 27. e
 Origenes rebus intentus, verborum negligens, N. 36. c. 1
 Origenes Samariticam linguam ignorauit, O. 26. c. f
 Origenes se ipse execuit, N. 65. c. 1
 Origenes semipelagianissat, nonnumquam etiam pelagianissat, O. 117. a. e. f
 Origenes sexagenario maior in Mattheum scripsit, N. 11. c. 1
 Origenes Stoicorum scriptis addictus fuit, O. 27. c
 Origenes defendendi triplex ratio, O. 18. a, & seq.
 Origenis libros qui probantur, O. 193. b
 Origenis libros qui reprobantur, O. 192. f. 193. a
 Origenis opera describere Ecclesiasticis legibus apud Græcos vetitum esse ferunt, O. 217. f. 234. d
 Origenis scripta, quotquot supersunt, viciata esse ve-

rifimile est, O. 233. f
 Origeni hæretici nota quando iniuri cepta, O. 193. e
 Origenem caltrationis suæ penituit, N. 85. c. 1, & 2
 Origenem hydram hæresion, & erroris magiltrum nominat Theophilus, O. 194. a
 Origenem omni labe purgare perperam nonnulli tendarunt, O. 27. f. 28. a
 Origeniana doctrina ab Ariana quid differat, O. 45. c
 Origenistæ an duplices fuerint, O. 5. b, & seq.
 Origenistæ corpus Christi, dum viueret, nulli corruptioni obnoxium fuisse docent, O. 218. a
 Origenistæ fædi, O. 5. b. c
 Origenistæ hæresim suam dissimulant, O. 212. d
 Origenistæ heterodoxi non omnes hæretici fuerunt, O. 200. b
 Origenistæ heterodoxi recensentur, O. 200. a
 Origenistæ nonnulli inter Sanctos relati, O. 200. c
 Origenistæ orthodoxi & heterodoxi, O. 100. a. c. f. 212. f
 Origenistæ orthodoxi recensentur, O. 200. a
 Origenistæ hæresim suam, scriptio incertæ ætatis, O. 229. c

Ad Origenem & Origenistas quæcunque præter superiora pertinent, in Lemmatis quæ Origenianorum libris, capitibus, quæstionibus, & sectionibus præfixa sunt, Lector requiratur.
 Vox, Orion, vnde facta, O. 3. c
 Oromafdes bonus Dæmon, iuxta Persas, N. 3. c. 1
 Orpheus animam in corpore puniri dixit, O. 96. b
 Orus est Apollo & Sol, O. 2. f
 Orus vnde dicitur, O. 2. f. 3. a
 Vox, Orus, vnde facta, N. 93. c. 1, & 2
 Orus, quid, N. 78. c. 1

P.

Pachomius Abbas monachos suos à lectione lucubratorum Origenis deterruit, O. 192. c. 198. e
 Pachomius quendam introduxit Hieronymus Cardanus, O. 104. c
 Palladium Helenopolitanum Episcopum scriptorem esse vitæ Chrylostomi non constat, O. 210. e
 Palladius Helenopolitanus Episcopus in æmbracis doctrina versatus est, O. 118. a. b
 Palladius Helenopolitanus Origenismo imbuitur, O. 201. d
 Palladius Helenopolitanus Origenistas monachos peculiari libro laudare, inlicitum, O. 200. b
 Pamphilo adscripta Apologia pro Origene, cuius sit, O. 190. e, & seq.
 Pamphilum proprii operis nihil condidisse asserit Hieronymus, O. 192. a
 Panis qui Iudæ porrectus est, & qui Apostolis, in quo erant discipuli, in quo inerat, O. 180. a, & seq. N. 126. c. 2
 Pantæus Origenis præceptor non fuit, O. 4. c
 Paphnutius Abbas, O. 209. e
 Papias Achaia Presbyter Elcesaitarum hæresim expugnata, O. 20. f
 Papias Chiliastrarum parens, O. 156. f
 Paradisum superiorem & inferiorem fingunt Iudæi, N. 101. c. 2
 Paradisum superiori Inferorum contignationi assignat Tertullianus, N. 101. c. 2
 Paradisi terrestri descriptionem ad mysticam expositionem deflexerunt Patres plerique, O. 167. f
 De Paradiso terrestri multorum sententiæ proferuntur, O. 197. f. 168. a
 Paradisum terrestrem in tertio cælo collocat Ambrosius, O. 167. f
 Paralipomenon libri duo, vnicum apud Iudæos voluminem constituebant, O. 18. c. 2
 Παριχιδες, quid, N. 94. c. 2
 Παις Arabice Crocodilum significat, N. 103. c. 2
 Palchor, O. 21. c. 1, & 2
 Pater quatenus est pater, Filius quatenus ab Origene dicitur

Index

- finit, N.93.c.2
 Pater totius Diuinitatis fons, N.93.c.2
 Patrem rerum conditorem, non Verbum, inepce Origenes credidit, N.95.c.1
 Patris cognitionem maiorem esse cognitione Filij quatenus Origenes dixerit, N.91.c.2
 Patris vim ad res omnes creatas, Filij ad res rationis compotes, Spiritus sancti ad Sanctos pertinere Origenes credidit, N.91.c.1
 Patres antiqui profanis Auctoribus laudandis fere abstinebant, N.24.c.2
 Patripassiani appellabantur Noëciani, Sabelliani, Praxeani, & Hermogeniani, N.80.c.2, & 81.c.2
 Patrum qui ante Nicenam Synodum floruerunt, plerique de Trinitate parum caute locuti sunt, O.36.b
 Paulæ Romanæ Origenisimam propinat Palladius, O.201.c
 Pauli Acta, N.118.c.2
 Paulinianum inuitum, extra ditionem suam Epiphanius ad Diaconatus & Presbyterij dignitatem promouet, O.101.f
 Paulus Antiochenus hæreticus, O.6.b
 Paulo Antiocheno in precationibus adfistere noluit Origenes, O.6.c.189.f.190.a
 Paulus Orosius, O.108.b.c
 Pauli Samoiateni hæresis, N.91.c.1.120.c.1
 Paulus Samoiatenus Filium Dei prolatitium esse Verbum censebat, O.34.b
 Paulus Samoiatenus ob labefactatam Christi diuinitatem anathematis Synodi Antiochenæ percussus est, N.110.c.1, & 2
 Peccata ex peruersis iudiciis, vel malo recte iudiciorum vlu oriuntur, N.121.c.1
 Peccatum originis tollit Origenes, N.117.c.1
 Peccen, quid, N.26.c.2.27.c.2
 Pelagiani doctrinam Origenis de anima Christi arripuerunt, O.110.e
 Pelagiani in generale transcribentur auxilium, quæ peculiariter Dei auxilio debebantur, O.110.c
 Pelagiani statum naturæ integræ à statu naturæ lapsæ non distinguebant, O.107.d
 Pelagianismus Origenisimam traduxit, O.105.a.219.d
 Pelagianorum amasius Origenes, O.105.a.124.d
 Pelagianorum magister Origenes, O.105.a
 Pelagianorum pater Origenes dictus, O.187.c
 Pelagius à multis doctrinam ab Origenes sumit, O.119.b
 Pelagius Origenis dogmata quædam à Rufino exculta renouat, O.207.f
 Pelagius Papa II. Origenem hæresiarcham appellat, O.228.a.b
 Pelusiotæ cur dicti Catholici ab Origenisimis, O.201.a.b
 Περδix, N.27.c.1
 Perdix an aliena oua furetur & foueat, N.17.c.2
 Perdix, astutum animal, N.16.c.2.17.c.1
 Perdix, salax animal, N.17.c.1
 Peregrinatio Hierosolymitana Origenis, O.15.b
 Περδix, quid, N.8.c.1.18.c.1.10.c.2
 Persæ conuiuia Diis ponere solebant, N.110.c.2
 Persæ foeminas circumcidunt, N.5.c.2
 Persæ natalem diem epulis celebrabant, sic fortasse Solem ortus omnium præfulem venerantes, N.110.c.2
 A Persis pleræque Asia gentes Solis & Lunæ cultum videntur accepisse, N.110.c.2
 Pethor Balaami patria, vnde dicta, N.123.c.1
 Petri nomine Christianos omnes à Christo affici perperam contendit Erasmus & alij, N.45.c.1
 Petronilla, N.69.c.2
 Petrus Alexandrinæ Ecclesiæ Archipresbyter, O.110.d
 Petrus Alexandrinus, Origenis aduersarius, O.197.d
 Petri Acta, N.118.c.2
 Petri Evangelium, N.28.c.1
 Petri Prædicatio, N.108.c.1
 Petri secunda Epistola olim è Canone fuit expuncta, N.86.c.1.99.c.1
 Petri secundam Epistolam admittit Origenes, N.99.c.1
 A Petro lauandi initium fecit Christus, N.125.c.1
 A Petro lauandi initium minime factum Origenes credidit, N.125.c.1
 Petrus in omnibus cælis soluit & ligat, alij non item, N.46.c.1
 Petrus præ cæteris Apostolis maxima auctoritate præditus, O.177.b.N.61.c.2
 Petrus quomodo derelictus fuisse dici possit, O.120.d, & seq.
 Petrus vel vxorem non retinuit, vel si retinuit, vt sororem habuit, N.69.c.2
 Phantasiarum hæresis, O.54.a.N.116.c.1
 Pharaos, Ægyptiace Crocodilum videtur significare, N.103.c.2
 Pharaonem Ægyptiace Regem significare falso Iosephus asserit, N.103.c.1
 Pharaonis etymologia ab Ægyptiis, non ab Ebraeis petenda est, N.103.c.2
 Pharisæi Angelos agnoscebant, N.108.c.2
 Pharisæi damnosum cultum Angelis videntur exhibuisse, N.108.c.2
 Pharisæi *Αυτοειρηνοί*, N.84.c.1
 Pharisæis illocas manus ori admouere piaculum erat, N.37.c.2
 Pharisæi in omnibus consentiebant Scribis, N.84.c.1
 Pharisæi vnde dicti, N.100.c.1
 Philippum Augulum in Ecclesiam admittit Babylas Antiochenus, O.19.f.20.b.c
 Philippus Augustus cum Seuera conjugè occulte Christi fidem professus est, O.9.d.c.20.a.b.c
 Philippus Augustus perperam cum Philippo Augustuli confunditur, O.20.2
 Philippus Heroiadis maritus, quis, N.30.c.d
 Philo Ebraicæ lingue patrum consultus, O.26.c
 Philo Ebraica nomina Veteris Testamenti peculiari libro interpretatus est, O.26.d.265.c.N.98.c.1
 Philonis exemplum in Platoniam Philosophiam Origenem perpulit, O.27.b
 Philo quatenus dici possit Vetus Testamentum allegorice exposuisse, O.173.d.e
 Philo vnde Scripturæ sacræ allegorice interpretandæ morem accepit, O.173.c
 Philocalia Origenis, O.268.d.e
 Philocaliam contexit Basilius & Gregorius Nazianzenus, O.198.f
 Philoponus Tritheitarum parens, O.124.b
 Philoponus in Interpretationibus quatuor Græcis disponendis, cur ordinem, quem sequatur, tenuerit, O.259.d.e
 Phison, quid, N.103.c.2
 Phœbigena, pro, Phœbigena, N.21.c.e
 Φωβ, à Φωβ, N.37.c.1
 Phorinus humanitatem & regnum à Christo depositum iri censebat, O.67.f
 Phorinus vnde in istam hæresim impulsus sit, O.64.b
 Photius Constantinopolitanus Patriarcha Adamantium saeuissime proficiliit, O.129.d
 Pierius Alexandrinus de Trinitate non satis caute locutus est, O.36.c
 Pierius Alexandrinus, junior Origenes dictus, O.197.d
 Πικυδης, quid, N.16.c.1
 Picus *δ' οὐρανοῦ ἀπέβη*, N.17.c.2
 Iohannes Picus Mirandulanus defensor Origenis, O.186.c.230.c, & seq.
 Pinianus Melanias junioris maritus, O.107.d.e
 Pinna, quid, N.26.c.2.27.c.2
 Πιννα, N.17.c.1
 Pinnophylax, N.26.c.2
 Bartolomæus Platina Origeni fauet, O.230.b.c
 Plato anima sola constare hominem credidit, O.101.f
 Plato animos corpore carere censuit, O.100.e
 Plato animas corporibus antiquiores, in eaque pro meritis demissas censuit, O.96.b
 Plato animos puros ad superiora euadere, impuros circa monumenta versari credidit, N.122.c.1
 Plato

rerum memorabilium.

- Plato Bóni nomen ad Deum peculiariter pertinere do-
cebat, O.39.d
Plato cœli animam rationis compotem esse credebat,
O.129.b.c
Plato Dæmones Deorum & hominum interuentos ef-
se docebat, O.89.a
Plato Dæmones quosdam *ἀποστόλους* agnoscebat, O.88.
c.d.N.51.c.2
Plato Deos animantes esse putabat, N.111.c.1
Plato Deos igneos esse decebat, O.72.c
Plato & Platonicus Quintam essentiam agnoscebat, N.
111.c.1
Plato geminum Angelum, bonum, & malum, homini-
bus adfiteri censebat, O.86.f
Plato Mundum ex æterna materia in tempore condi-
tum firmabat, O.166.a
E Platonis schola suam de Angelis titularibus opinio-
nem Origenes transtulit, O.83.f
Platonica Philosophia fons hæreseon aduersus Trini-
tatem, O.37.f
Platonica Philosophia Hæreticorum omnium condi-
mentarium, O.192.c
Platonica Philosophia laruam quamdam Trinitatis ef-
fingeat, O.37.c
Platonica Philosophia nimis addictus Origenes, O.4.b.
c.27.b.192.c
Platonica Philosophia vetusti Patres addictissimi, O.
192.c
Platonici animas nostras diuinæ auræ particula con-
stare censebant, O.92.f
Platonici Altris futurorum significationem non cauf-
sam tribuebant, O.129.d.e
Platonici Mundum esse incorruptibilem, sed Altris ad
eamdem stationem reuersis eadem euentura omnia
censebant, O.166.c
Platonici Platonem legentes, loca insignia duplici *χ* si-
gnabant, O.158.f.199.a
Platonici recentiores Platonem dixisse contendebant,
Mundum factum ab æterno, O.165.a.b
Platonicorum de resurrectione opinio, O.134.c
Pleroma Valentinianorum, N.105.c.1.107.c.1
Pneumatomachi, O.36.d
Pisa, quid, N.111.c.1.121.c.1
Pisus, pro, *πρωτος*, vsurpatur, N.6.c.2.33.c.1.101.c.1
Polybius Epiphanius discipulus, O.210.b
Pontifex Romanus Ecclesie rotius arcem tenet, N.14.c.2
Porphyrius Deos animantes esse putabat, N.111.c.
Antonii Postumi de Origene iudicium, O.232.b
Possibilitas, O.106.a
Possibilitatem prisici Philosophi, & Patres plerique de-
fenderunt, O.106.a.b
Possibilitatis doctrina ex Augustino defenditur, O.106.
a.b.c.116.c
Possidere, quid, O.43.a
Posthumianus venit in Palæstinam, O.211.c
Potamiana virgo & martyr, O.24.f
Potamonicus fuit Origenes, O.27.c
Ποταμοί, & *ποταμοί* confunduntur, N.57.c.2
Prædestinatio an præuisa merita præcedat, vel sequa-
tur, perfunctorie quæsitum est à Patribus Pelagio
vetustioribus, O.125.d
Prædestinationem ante vel post præuisa merita admit-
tere vnicuique per Ecclesiam licet, O.125.e.N.128.c.1
Prædestinationem ex præuisis meritis quinquam Patres
suspendunt, O.125.c.N.128.c.1
Prædestinati Auctor Origeni fauer, O.120.b
Prænotio Dei an & quomodo sit causa rerum, N.3.c.2.
4.c.1.125.c.1
Prænotio Dei cum libertate conciliatur, N.127.c.2
Prænotio dicti sunt Patri passiani, N.81.c.1
Precum vium cum Hæreticis confociate Ecclesie leges
vetant, O.6.c
Presbyteri Apostolorum typum gerunt, iuxta Ignati-
um, N.77.c.2
Presbyteri nonnumquam bona Ecclesiastica Episcopi
iussu dispensabant, N.77.c.1
Presbyteri sedebant in conuentibus Ecclesiasticis, N.
77.c.2
Ad Presbyteros pertinebat pars oblationum quæ pau-
peribus erogabantur, N.36.c.1
Presbyter ordinatur per saltum Origenes, ab Episcopo
non suo, sub testimonio epistolæ Ecclesiasticæ, O.12.
f.13.a
Primitiæ quando offerrentur, N.88.c.2
Principia duo Simoniani, Valentiniani, & Cerdoniani
ponebant, N.2.c.2
Principia tria Marcionis, N.6.c.2.7.c.1
Priscillianistæ animatis abstinebant, N.38.c.1
Priscillianistæ dicti sunt Patri passiani, N.81.c.1
Priscillianistæ Idola ore venerari licere docebant, dum-
modo id ex animo non fieret, N.10.c.1
Priscillianus *ἀποστόλος* doctrinam ab Origene sumit, O.
119.b
Προφητεία ars, indifferens est & media, O.184.b
Prophetæ in Synagoga vsum à Iudæis in Lectiones
dixit, N.18.c.2
Prophetæ in Scriptura Angeli appellantur, N.51.c.1
Prophetæ Lex appellantur, N.128.c.1
Prophetarum patria Iudæa, N.113.c.1
Prophetæ Cæsariensis Presbyter in Maximini pericu-
lacione comprehenditur, O.17.c.d
Prophetæ cum Theodotio perperam confundit Hie-
ronymus, O.264.c
Προβλεψαι, quid, N.88.c.1
Προβλεψαι, quid, O.257.c
Psalmi à quo in ordinem redacti, N.18.c.1
Psalmi Lex appellantur, N.128.c.1
Psalterium Davidicum Græcum in viginti *ἐπιμαρτυρι-
σθέν*, N.19.c.1
Psalterium Davidicum in quinque libros distributum
ab Ebræis, N.19.c.1
In Psalterio Davidico Latino diuisio quædam obtine-
bat tempore Hieronymi, N.19.c.1
Psalterium, musicum instrumentum, N.61.c.2, & 62.c.1
Psalmyriani Hæretici Ario prognati, O.41.d
Ψαλμοί vnde dictus Origenes conuenit, O.91.b, & seq.
Ψαλμοί, iuxta Origenem, vnde dicta, O.32.c
Psychopneumones Hæretici, N.86.c.1
Puellis ad lucubraciones suas nitidius exarandas Ori-
genes utebatur, O.11.f.23.c.1
Purgatorium statuit Origenes, N.16.c.2
Pyrrho defensor, *ἀποστόλος*, O.119.a
Pythagoras animas corporibus antiquiores, in eaque
pro meritis demissas censuit, O.96.b
Pythagoras Astra deos esse censebat, O.129.c
Pythagoras Dæmones *ἀποστόλους* agnoscebat, N.62.c.2
Pythagoras Inferos, Inferorumque pœnas non sustulit,
O.104.b
Pythagorici auctores *ἀποστόλοι*, O.119.a
Pythagorici diuinæ auræ particula animas nostras
constare censebant, O.19.c.f
Pythagorici Mundum esse incorruptibilem, sed Altris
ad eamdem stationem reuersis eadem euentura om-
nia docebant, O.166.c
Pythagoricorum scriptis addictus fuit Origenes, O.27.c
Pythioniam miserunt plerique Patres non Samuelem,
sed Dæmonem, vel phasma à Dæmone confictum e-
uocasse, O.184.c.f

Quinta Editio. Vide, Editio.
Quinta essentia Aristotelis, N.111.c.1
Quinta essentia à Xenarcho impugnata Alexander A-
phrodisæus patrocinatus est, N.111.c.1
Quintam essentiam Plato & Platonicus agnoscent, N.
111.c.1
Quintam essentiam Platoni cognitam fuisse negat At-
ticus, N.111.c.1

*

Index

R.

Raphaëli medicinæ studium à Deo fuisse commif-
sum Origenes cenfuit, O.84.e
רפואה, quid, N.43.c.2
Ratione prædita omnia eiusdem esse naturæ Origeni
perfuatum fuit, N.119.c.1
Regina, quæ Salomonem adiit, Sabæ Arabicæ, non Æ-
thiopicæ obtinuit imperium, N.51.c.1
Regino Origeni fauet, O.129.f
Regum libri quatuor, duo apud Iudæos volumina con-
fistuebant, N.8.c.2
Rehuira, qui, O.222.b
Rehoboth, qui, O.222.b
Rehuira, quid, O.222.a
Remoboth, qui, O.222.a
Remoboth, vnde dicti, O.222.a
Renuira, qui, O.222.b.c
De Repudii libello præceptum à Mose contra manda-
tum Dei editum fuisse Ptolemæus cenfebatur, N.63.c.2
Refurgentia hominum corpora pudendis fore instru-
ta negant Origenes, & alii perique, O.134.c.d.N.85.
c.2
Refurrectionem corporum negabant Saturnilus, Bafi-
lides, Cerdo, & Marcio, N.113.c.2
In Refurrectione interitura corpora, & sexus abolen-
dos videtur fenfisse Hieronymus, O.134.b.c
Refurrectionem mortuorum cauillis Ethnici impugna-
bant, N.9.c.2
Refurrectionem nonnifi in phantafmate futuram arbi-
trabatur Valentinus, Marcio, aliique Hæretici, O.132.a
Refurrectionis compotes fore impios Origenes credi-
dit, N.58.c.2
Refurrectionis doctrina, adolefcente Chriftianifmo,
fuit obfcura, O.132.f.17.b
Refurrectionis duplex forma, N.87.c.2.87.c.1
Refurrectionis duplex tæpus, iuxta nonnullos, N.87.c.1
Rhodon fcriptit in Hexaëmeron, O.236.e
Rufinus de libertate arbitrii male fenfit, O.116.f
Rufinus de peccato originis præfenfit, O.124.c
Rufinus Diaboli pœnas fempiternas, Damnatorum ve-
ro temporarias esse fenfit, O.159.f.160.a
Rufinus interpres Origeniani Commentarii in Epifto-
lam ad Romanos, non Hieronymus, N.117.c.2
Rufinus Origeni addiçiffimus, O.186.c
Rufinus Origenifmo inficitur, O.201.c
Rufinus Origenifmum Romæ diffeminat, O.204.a
Rufinus Origenis fcripta interpretando fœdauit, O.
233.a
Rufinus Origenifmas monachos peculiari libro laudare
inftituerat, O.200.b
Rufinus Pelagianæ hærefeos auctor, O.107.f.108.a
Rufinus Pelagianifmo infectus, N.10.c.1
Rufinus peffimus interpres, O.33.a.d.35.e.36.a.39.a.f.
41.c.42.c.f.47.c.52.c.59.c.110.c.114.a.115.c.116.f.124.c.
135.a.145.a.157.f.186.c.245.d.253.f.266.c.f.167.a.N.
127.c.2
Rufini vafrities, O.204.d.253.f
Rufini & Hieronymi diffidium, O.202.c
Rufini obitus, O.207.e

S.

Sabæ Æthiopicæ, N.50.c.1
Sabæ Afceteria, O.220.f
Sabæ obitus, O.221.f
Sabæ mulieres imperabant, N.55.c.1
Sabaiticum os in Æthiopia, N.50.c.2
Sabelliana hærefis ab Antiochena Synodo damnata est,
N.95.c.1
Sabelliani appellabantur Pattriffiani, N.80.c.2
Sabellianorum pater Origenes dictus, O.187.c
Sabellii Hærefis, N.81.c.1.120.c.1
Sabellii impugnaffe hærefim quo fenfu dictus fit Orige-
nes, O.37.d

Sabellius Berylli Hærefim inftaurauit, O.18.d
Sabellius in Noëti cafris meruerat, N.80.c.2
Sabellius Noëti præceptoris fui Hærefim refinxit, O.
37.c
Sabellius personas Trinitatis cõfũlebat, N.93.c.7.95.c.1
Sacerdotes esse quo fenfu Laici dicantur à perique, O.
177.b.c.d
Sacramentaliter comedere, quid, O.178.c
שׁוֹרֵט cognomen Dei, vnde factum, N.23.c.1
Sadducæi an allegorias & tropologias refpuerint, N.29.
c.1
Sadducæi nihil admittebant, quam quod אֱלֹהִים in Le-
ge continebatur, N.29.c.1
Sadducæi refurrectionem, & animatum immortalita-
tem ac perfeuerantiam negabant, N.84.c.2
Sadducæorum pars esse crediti funt Herodiani, N.23.c.1
Sadducus Pharifæus Iudæ Gaulanitæ focius, N.83.c.2
Vox, *salus*, hoc est, *Infans*, vnde facta, O.224.f
Samarita vnde dicta, N.121.c.2
Samaritanam loquelam ignorabat Origenes, O.26.c.f
Samaritani animæ perfeuerantiam tollebant, N.120.c.2
Samaritani exemplaris Græca interpretatione Verufti
Patres vtebantur, O.257.c
Samaritani per Palæftinam graffantur, O.221.b
Samaritani Sadduceis confentiant, N.85.c.1
Samaritanos Codices verfaerat Hieronymus, O.26.f
Samaritanum Thau ad Crucis formam aliquando de-
pingebatur, O.16.f.27.a
Sapæi populi Æthiopicæ, N.50.c.2
Sapientiaẽ librum Ecclefia Seruatoris recipit, N.49.c.1
Sarabaitæ, qui, O.222.a.b.c
Sarabaitæ vnde dicti, O.222.a
שׁוֹרֵט quid, O.222.c
Satanas Chrifti potiffimum aduerfarius, N.54.c.2
Saturniliani Chrifti Patrem, bonum Deum; Opificem
malorum auctorem fingebant, N.86.c.2.120.c.2
Saturniliani nuptias damnabant, N.61.c.2
Saturnilianorum nonnulli ab animatis omnibus abfti-
nebant, N.38.c.1
Saturnilus Chriftum non in carne veniffe docebat, N.
126.c.1
Saturnilus Chriftum Opificis Imperium abrogaffe cen-
febatur, N.113.c.2
Saturnilus corporum refurrectione negabat, N.113.c.2
Scetini monachi, feu Nitricenfes, vnde dicti, O.210.d
Schifmaticus appellatur Origenes, O.194.a. quo fenfu,
O.194.e
Scholia, quid, O.237.d
Scholia olim viri grandes natu frequentabant, O.4.e
Scholia, quid, O.237.c.d
Scholiales anonymus Origenis, incertæ ætatis, O.219.c
Scribæ Traditionibus addiçiffimi, N.84.c.1
Scribis in omnibus confentiebant Pharifæi, N.84.c.1
Scriptura aliquando allegoricam tantum expofitio-
nem, aliquando historicam folam, aliquando vtram-
que admittit, O.175.a.b
Scripturæ exemplaria aliquibus locis interpolata, N.
61.c.1
Scripturæ hodierna diftinctio per capita ante fexcen-
tos annos inuenta, N.19.c.1, & 2
Scripturæ libri שׁוֹרֵט per verfus primum ab ipsis aucto-
ribus compofiti funt, N.18.c.2
Scripturæ שׁוֹרֵט, N.8.c.1
Scripturæ Vulgatæ Editionis diftinctio per verfus, quæ
hodie vfrpatur, recentiffima est, N.19.c.1
Scripturam Iudæi in fectiones populo prælegendas di-
ftribuebant, N.8.c.1.104.c.2
Scripturam partim à Deo, partim à Mofe, partim à po-
puli Senioribus compofitam fuisse cenfebatur Ptole-
mæus Hæreticus, N.63.c.1
Scripturam per verfus diftinxit Hieronymus, N.91.c
Scriptura populo ad facra cõeunti prælegi & exponi
folebat à prifcis Chriftianis, N.8.c.1.104.c.1
vnde traductus hic mos, ibid.
Scripturam populo exponere Laici quoque olim fole-

rerum memorabilium.

bant, N.8.c.1
 Scripturam publice in Ecclesia Origenem Laicum pre-
 lentibus Episcopis exponere egre fert Demetrius,
 O.10.c
 Scriptura sacra à Marcionistis & Appellitis corrupta,
 O.187.c
 Abrahami Sculteri de Origene iudicium, O.122.b
Σελωνιας, qui, N.54.c.1
Σελωνιας, N.54.c.1
 Seleucus & Hermias Christum in Sole corpus suum po-
 suisse fingebant, O.62.c
 Seleucus & Hermias Deum corpore constare putabant,
 O.30.N.10.c.2
Σελω, quid, O.256.d
Σελω, quid, O.238.c.258.a
Σελω, quid, O.238.d.c.f.258.a.N.7.c.2
 Seminales rationes animis insite, iuxta Origenem, quid,
 N.116.c.2
 Vox, Semperternus, vnde facta, O.161.b
 Senarius numerus perfectus, N.121.c.2
 Sennacherib Pelusii obsidionem soluere à muribus
 coactus est, N.43.c.1
 Sensus Scripturæ allegoricus, tropologicus, & anago-
 gicus, N.27.c.2
 Septima Editio. Vide, Editio.
 Septuaginta Interpretes totam Scripturam, non Pentá-
 techum duntaxat interpretati sunt, N.128.c.1, & 2
 Septuaginta Interpretum Editio cur tertio loco in Te-
 traplis posita sit, O.235.b
 Septuaginta Interpretum Editio Hexaplis inserta, alte-
 rificis, obelis, lemmicis & hypolemmicis distincta e-
 rat, O.260.f.261.a.b.c
 Septuaginta Interpretum Editio in Synagoga Iudæo-
 rum Hellenistarum prælegebatur, N.18.c.2
 Septuaginta Interpretum Editio propter addita menta
 à Theodorione, corrupta est, O.261.c
 Septuaginta Interpretum Editionem, quæ habebatur in
 Hexaplis, primi descriperunt, & seorsum ediderunt
 Eusebius & Pamphilus, O.261.c
 Septuaginta Interpretum Editiones corruptæ, O.260.
 c.d.N.68.c.2
 Septuaginta Interpretum Editiones hodiernæ omnes
 produsse videntur ex Eusebiana, vel Hesychiana, vel
 Luciana Editione, O.263.c
 Septuaginta Interpretum Editiones recentiores omnes
 inquinatæ sunt & vitiatæ, O.263.c
 Septuaginta Interpretum Editioni Hexaplis insertæ que
 decerant, non ex Theodorione solum, sed & ex aliis E-
 ditionibus Origenes insperfit, O.261.b
 Septuaginta Interpretum Editioni Tetraplis insertæ
 Scholia adiecerat Origenes, O.261.d
 Septuaginta Interpretum Editionis antiquissima duo,
 quæ quidem extant, exemplaria omni distinctione
 carent, N.18.c.1
 Septuaginta Interpretum Editionis exemplar in Sera-
 peo seruabatur, O.260.d
Σεραπει, quid, O.72.c
 Serapion librum scripsit de Euangelio Petri, N.18.c.2
 Seuerianus Gabalitanus Chrysolitomo infensus, O.216.c
 Sexta Editio. Vide, Editio.
 Sextus Pythagoreus Sententiarum Enchiridion scripsit,
 N.65.c.2
 Siclum qui duplicem faciant, siclum Sanctuarium *τῆς*
ἐκκλησίας, profanum *τῆς* *ἐκκλησίας* faciunt, N.56.c.2
 Siclus cur à Septuaginta Interpretibus *τῆς* *ἐκκλησίας* sit ap-
 pellatus, N.57.c.1
 Siclus vnde duplex excoigatus fuerit, N.57.c.1
 Siclus vnus generis fuit, N.56.c.1, & 2.57.c.1
 Sidon vnde dicta, N.40.c.2
 Sidonius Appollinaris Origeni fauet, O.220.b.229.f
Σιδων, quid, N.30.c.1
 Simon Magus Christum non in carne venisse docebat,
 N.126.c.1
 Simon Phantasiastarum signifer, O.54.a
 Simoniani duo principia ponebat, N.2.c.2.86.c.2.120.c.2

Simoniani Metempsychoseos doctrinam defendunt, O.
 104.c
 Sinenfes Metempsychoseos doctrinam defendunt, O.
 104.b
 Vox, Sion, vnde facta, N.108.c.1
 Siris cur dictus Nilus, N.103.c.1
 Sixto Papæ Sexti Pythagorei Enchiridion perperam
 tribuunt Augustinus & Rufinus, N.65.c.2
 Sixtus Senensis Origenis laudator, O.186.c.231.c.f
 Smaragdi vnde dicti, N.35.c.1
 Socrates Dæmones *ἀσπυρα* agnoscebat, N.62.c.2
 Socrates Mundum ex materia æterna in tempore con-
 ditum affirmabat, O.166.a
 Socrates Historicus, Origenista, O.220.a
 Sol animas ad res gerendas excitat & mouet, N.108.c.2
 Sol Dæmon appellatur, M.109.c.1
 Sol est mens, & Dæmon, seu Genius, N.108.c.2
 Sol & Luna iis ad colendum proposita sunt à Deo, qui
 digni non sunt, quorum Deus esse dicatur Deus Deco-
 rum, iuxta Clementem Alexandrinum, N.94.c.1
 Soli Dæmonis sortem tribuebant veteres Astrologi
 Chaldæi & Ægyptii, N.108.c.2.109.c.1
 Soli res ad animam pertinentes curæ esse putabant ve-
 teres Astrologi Chaldæi & Ægyptii, N.108.c.2
 In solis & Lunæ adorationem proclius fuerunt Iudæi,
 N.108.c.2.109.c.1
 Solis & Lunæ cultum pleræque Asiæ gentes videntur à
 Persis accepisse, N.110.c.2
Σολων, quasi *ἐπιμα* dictum existimabat Plato, O.96.b
 Sophronius Episcopus Hierosolymitanus Origenis er-
 rores damnat, O.228.c
 Sorec, quid, N.78.c.2
 Sorec vallis, N.78.c.2.79.c.1
 Sozomenus Origenista, O.220.a
 Spiritum sanctum à Patre per Filium procedere antiqui
 Ecclesiæ Patres dixerunt, N.93.c.1
 Spiritum sanctum Filio minorem dixit Athanasius, O.
 36.c.f
 Spiritus sancti diuinitatem, Basilii temporibus ac re-
 centioribus etiam, Catholici aperte profiteri non au-
 debant, O.36.d
 Spiritus sanctus cur Filius nec sit, nec dicatur, N.96.c.1
 Spiritus sanctus quatenus Verbo minor dictus sit à non-
 nullis, N.96.c.1, & 2
Σπυρι, quid, N.79.c.1
 Stoici animæ perseuerantiam admittere, immortalita-
 tem negabant, N.84.c.2
 Stoici animas nostras diuinæ auræ particula consistere
 censabant, N.92.f
 Stoici defensores *ἀσπυρα*, O.119.a
 Stoici Deum corporeum esse definiebant, N.111.c.1
 Stoici docebant Mundum esse conflaguratum, alium-
 que ipsi in omnibus similem oriturum, O.166.b
 Stoici *ἐπιμα* in corde statuebant, N.98.c.2
 Stoici triplex hominum genus fingebant, N.7.c.1
 Stoici virtutes ac peccata æqualia, & æqualem proin-
 de mercedem ac penam fore arbitrabantur, O.148.c
 Stoicorum scriptis addictus fuit Origenes, O.27.c
 Substantiæ ratio, iuxta Origenem, quid, O.133.c
 Suidæ de Origene iudicium, O.229.d.c
 Symbola appellantur Sacramenta omnia, N.64.c.2
 Symbolicæ Origenes res eas appellat, non quæ sunt
 tantum per symbola, reipsa non sunt: sed quæ cum
 reipsa sint; aliarum rerum symbola sunt, O.178.c.f.
 179.a.b
 Symeon Salus, O.224.f.225.a
 Symmachi Bibliotheca ad Iulianam hereditario iure
 peruenit, O.7.c.17.b
 Symmachi Bibliothecæ copiam Origeni fecit Iuliana,
 O.7.c
 Symmachi Editio Scripturæ, O.7.a
 Symmachi Editio Origenis temporibus iam inquinata,
 N.102.c.1
 Symmachus Commentarios scripsit in Euangelium
 Matthei, O.7.f

Index

- Symmachus in sua Scripturae interpretatione sententiarum retinentior fuit, quam verborum, O. 256.f
 Synedrion, regnante Herode Magno, aliquam pristinæ dignitatis imaginem seruabat, N. 30. c. 1
 Synesii de Damnatorum poenis sententia, O. 160. b
 Synesius Origenistam se profitebatur, O. 218. c
 Synodus Antiochena Ephraemii Origenistas damnat, O. 222. e
 Syntactes, & Syntacticus Origenes vnde dictus, O. 3. e
 Syrinus Hæreticus, N. 7. c. 1
- T.
- T**atianus de Trinitate non satis recte sensit, O. 36. b
 Tatianus Deum dixit, cum Mundum creare vellet, Verbum suum protulisse, quo ministro in rerum creatione vteretur, O. 45. e
 Terna mysteria, quæ, N. 69. c. 2
 Ternarius numerus, numerorum primus, N. 111. c. 2
 Terram animatam quo sensu Origenes dixerit, N. 14. c. 1
 Tertullianus animas hominum nequam post mortem in Dæmones iri conuersum censuit, O. 78. a
 Tertullianus B. Mariæ Virginis partum impurum fuisse credit, O. 64. f
 Tertullianus B. Mariam post partum Iosepho junctam fuisse opinatus est, N. 89. c. 1
 Tertullianus censuit productum à Deo Filium, quando dixit, Fiat lux, O. 45. f
 Tertullianus Chiliasta, O. 116. f
 Tertullianus corporcos Angelos esse sensit, O. 71. d. 72. b
 Tertullianus Deo corpus assignebat, N. 110. c. 1. 111. c. 2
 Tertullianus de Trinitate male sensit, O. 36. c. 45. e
 Tertullianus Deum corporalem esse finxit, O. 30. d
 Tertullianus Deum dixit, cum Mundum creare vellet, Verbum suum protulisse, quo ministro in rerum creatione vteretur, O. 45. e
 Tertullianus exiguae fidei culpam B. Mariæ assignit, O. 67. a
 Tertullianus Filium Dei per prolationem in substantiam venisse censebat, O. 34. b
 Tertullianus hominem in Dei nomine & materia expressum esse dixit, O. 93. d
 Tertullianus secundas nuptias damnabat, O. 183. d
 Tetrastichon, N. 38. c. 2
 Veteris Testamenti distinctio apud Syros, Samaritanos, & Coptitas, quæ, N. 19. c. 2
 Noui Testamenti distinctio vetustissima, quæ, N. 19. c. 2
 Noui Testamenti variae lectiones, O. 235. f
 Tetrapla Origenis, Scholiis erant succincta, O. 237. f
 Thales rebus vniuersis animam tribuebat, O. 125. c
 Tharacam Assyriorum regnum inualisse docet Sulpitius Seuerus, N. 43. c. 1
 Tharaca rex Chus à quibusdam creditus est esse Teax rex Æthiopiæ, N. 50. c. 2
 Theodotus Cæsareæ Palestinæ Episcopus, O. 10. d. 11. f
 Theodotus Cæsariensis Episcopus ad Presbyterii ordinem Origenem promouet, O. 12. f. 13. a
 Theodotus Cæsariensis Episcopus Origenem exulem suscipit, O. 14. c
 Theodoretus Angelos inter se preliari censuit, O. 86. c
 Theodoretus castigaciones aduersus duodecim Capitula Cyrilli, O. 224. c
 Theodoretus Origeni fauere videtur, O. 220. a
 Theodoros Ascidas, Cæsareæ Cappadociæ Episcopus, Origenista, O. 145. d. 221. e. 222. f. 224. b. 225. b. 226. d. 227. a. d
 Theodori Mopsuesteni Hæresis, vnde conflat, O. 52. f
 Theodorus Mopsuestenus Origeni infensus, O. 224. b
 Theodorus Mopsuestenus scriptis Origenem oppugnat, O. 199. d
 Theodosius Cœnobiarcha, O. 222. e
 Theodotion Symmacho vetustior, O. 236. e
 Theodotionem, vt ætate vetustiore, Symmacho anteponebat Origenes, N. 101. c. 1
 Theodotionis Editio Origenis temporibus jam inquina-
 nata, N. 102. c. 1
 Theognosti Alexandrini ab Arianis corrupti libri, O. 197. f
 Theognostus Alexandrinus ex mente Origenis exilia corpora Angelis & Dæmonibus circūposuit, O. 69. e
 Theognostus Alexandrinus Filium creatum esse dixit, O. 45. e
 Theognostus Alexandrinus Filium ratione præditis rebus præesse dixit, O. 46. d
 Theognostus Alexandrinus Origenis doctrinam sectatur, O. 197. e
 Theologicæ quæstiones pleræque, Origenis ætate, nondum fuerant per Ecclesiam definitæ, O. 190. b
 Theophanes Nestorianus, O. 223. f
 Theophanes Historicus Origeni infensus, O. 229. d
 Theophilus Alexandrinus Origenianarum lucubratorum lectionem non improbat, O. 193. c. d
 Theophilus libros Origenis à se damnatos lectitat, O. 218. d. e
 De Theophilo Alexandrino, passim in Origenianis.
 Theophilus Antiochenus de Trinitate non satis caute locutus est, O. 36. c. 187. a
 Theophilus Antiochenus Deum dixit cum Mundum creare vellet, Verbum suum protulisse, quo ministro in rebus creandis vteretur, O. 45. e
 Theophylactus Origeni infensus, O. 229. d
 Theopolis, Antiochia, O. 223. f
 Theotimus Episcopus Tomitanus, O. 215. b
 Therapeutæ, O. 173. c
 Thomas Aquinas Origenem, vt Arianorum parentem in celsit, O. 229. f
 Thomas Aquinas docet quomodo Angeli inter se discordare possint, O. 86. d
 Tituli Noui Testamenti, N. 19. c. 2
 Titus Bostrenus sectator Origenis, O. 186. b. 199. b
 Totus, quid, N. 66. c. 1
 Traditiones Ebraicæ, meræ nugæ, N. 84. c. 1
 Trapezitæ prudentes estote: Christi mandatum, vnde Patres habuerint, N. 114. c. 2. 115. c. 1
 De Trinitate falsa commenti sunt Patres plerique, & nulla tamen hæresicos suspicione aspersi, O. 187. a
 Trithemita à Iohanne Philopono orti, O. 224. b
 Iohannis Trithemii de Origene sententia, O. 230. e
 Triusiani Ariani, O. 31. e
 Troglodytæ Arabibus contribuantur, N. 31. c. 1
 Tryphon Origenis discipulus, O. 24. e
 Tunicas scortees Adami & Euz, corpus hoc terrenum significare, iam ante Origenem, quibusdam fuerat persuasum, O. 168. b. c
 De Tunicis scortees Adami & Euz non eadem Patres senserunt, O. 168. c. d
 Turres in agris ad agriculturionem extruebant Iudæi, N. 79. c. 1
 Τύπος τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, N. 69. c. 1
 Typus Constantini Imperatoris, O. 218. f
 Tyrii, vnde dicti, N. 107. c. 1
 Tyrus, vnde dicta, N. 40. c. 2
- V.
- V**adiani perperam dicuntur, qui Audiani dicendi sunt, O. 30. e
 Valdeses Sacerdotum potestatem ex morum integritate pendere docebant, O. 110. a
 Valentinianorum Æon, N. 107. c. 2
 Valentiniani Æones e Græcorum Theologia & Platonicis ideis confinxerunt, N. 97. c. 2
 Valentiniani Christi aduentum à Prophetis prænuntiatum fuisse negant, N. 98. c. 2
 Valentiniani Christum asserbant non *πρωγεννητόν* solum, sed *υπογεννητόν* etiam naturam assumisise, O. 55. b
 Valentiniani Deum corporeum, & humanis membris & habitu constare fingebant, O. 40. c
 Valentiniani Deum Legis à Deo Euangelii distinguebant, N. 126. c. 1

rerum memorabilium.

- Valentiniani Diabolum *καταμαρτυροῦντες* appellabant, N. 108. c. 1
 Valentiniani fatum, & aptam ex sideribus necessitatem propugnabant, O. 106. f
 Valentiniani Filium Dei paternam esse prolationem in syllabis positam, ideoque hypotitain propriam non habere censebant, N. 91. c. 1. 93. c. 1
 Valentiniani Filium Dei per prolationem in substantiam venisse censebant, O. 34. a
 Valentiniani Metempsychosin defendebant, O. 104. c
 Valentiniani principia duo ponebant, Opificem, & Christi Patrem, N. 2. c. 2. 90. c. 1. 97. c. 2. 114. c. 1. 118. c. 1
 Valentinianos peruersa quaedam Scripturae interpretationes ad confingenda principia duo compulerunt, O. 172. c
 Valentiniani quidam & Ebionitæ de Christi ortu idem sentiebant, N. 120. c. 1
 Valentiniani triplex hominum genus fingebant, *ἠεὶ μακροὶ, ἠεὶ μετριοὶ, & ἠεὶ βραχιοὶ*, siue *σοφιοὶ*, quorum priores peccare & perire non possunt, postremi ad exitium conditi sunt, medii pro recte vel male gestis consequi salutem, vel exitium promereri possunt, O. 35. b. 119. c. N. 7. c. 1. 59. c. 2. 91. c. 1. 105. c. 2. 113. c. 1. 118. c. 2. 120. c. 2. 113. c. 2
 Valentiniani vnde ad fingendum triplex hominum genus inducti sint, N. 7. c. 1
 Valentinianorum Pleroma, N. 105. c. 2. 107. c. 2
 Valentinianos perpetuo inestatur Origenes, O. 89. c
 Valentinii Presbyteri opera Barbaram Virginem ad Christi fidem tradidit Origenes, O. 24. f
 Valentinus Hæresiarcha Christum non in carne venisse docebat, N. 126. c. 1
 Valentinus corpus fiderem Christo tribuebat, O. 54. a
 Valentinus Deo corpus affingebat, N. 110. c. 2
 Valentinus Deum corporalem esse credebatur, O. 30. e
 Valentinus Opificem Mundi stolidum & indoctum fingebatur, N. 114. c. 1
 Valentinus *παρὰ τὴν ἀσφίαν*, O. 54. a
 Valentinus resurrectionem non nisi in phantasmate futuram arbitrabatur, O. 132. a
 Valentinii de animæ immortalitate & corporis resurrectione sententia, N. 113. c. 2
 Valentinii & Marcionis Hæreses affines, O. 10. a
 Valerii ab animatis omnibus abhincbant, N. 38. c
 Valerii se ipsi castrabant, O. 8. b. c. ex male intellectis Matthæi verbis, N. 65. c. 2
 Verbum à Patre prolatum esse, quo ministro in rerum creatione uteretur, dixerunt vetusti Patres nonnulli Nicæna Synodo antiquiores, O. 45. c
 Versus librorum factorum & profanorum numerabantur, & ad calcem numerus adscribebatur, N. 20. c. 1, & 2.
 Versus Noui Testamenti, N. 19. c. 2. 10. c. 1
- Georgius Vicelius Origenis fautor, O. 232. d
 Victorinus Petabionensis Chilita, O. 196. f
 Victoris Antiocheni ætas, O. 274. a
 Vidua ad Ecclesiasticum honorem ascita, N. 125. c. 2
 Vigilius Papæ Constitutum, O. 225. b. c
 Vigilius Papæ Iudicatum, O. 223. c
 Vigilius Papa in custodiam à Iustiniano agitur, O. 225. b. c
 Vigilius Papa tria Capitula à se damnata, defendenda suscipit, O. 225. b
 Vigilius Papa in Sicilia obit, O. 225. c
 Vincentius Bellouacensis de Origene summa cum aequitate pronuntiat, O. 229. f. 230. a
 Vincentius Lirinensis Origenis nomen traducit, O. 208. c. d
 Vincentius Presbyter, N. 202. e. 212. a
 Vincam, quæ est Regnum Dei, non æquo iure Gentes ac Iudæi possederunt, N. 80. c. 1
 Vinum, quod Veteris Legis Sacerdotes bibebant, & vinum quod Apostolis in vltima cæna præbuit Christus, in quo erant *ἕρως θύμῃ*, in quo *ἕρως θύμῃ*, O. 180. e. f. 181. a. b
 Virginis imago in primo Virginis Decano, iuxta Persarum, Indorum, & Ægyptiorum doctrinam, N. 23. c. 2
 Vnitas Dei propria, N. 23. c. 1
 Vniuersalia non sunt *πᾶσι τῷ*, N. 96. c. 2
 Vocationem secundum propositum hominis defendebant Pelagiani, O. 125. f
 Vocationem secundum propositum hominis Patres quidam defenderunt, O. 125. f. 126. a
 Vocationis duplex genus, iuxta Origenem, O. 125. b
 Voluptatis definitio, N. 68. c. 2. 69. c. 1
 Wernerus Westphalus Origenis laudator, O. 230. a

Y.

- Y^A Valentinianorum, N. 115. c. 2
 Y^Aris, apud Christianos quid significet, N. 10. c. 2
 Y^Aris idem quod *κατασφίαν* & *σφαιρα*, N. 62. c. 1
 Y^Aris & *σφαιρα* à Veteribus confundebantur, N. 81. c. 1

Z.

- Zacharias Barachiz filius, idem qui Zacharias Iodæz filius, N. 79. c. 2
 Zachariæ cur mors illata, ex Traditione quadam, O. 66. d
 Vox, Zacharias, quid significet, N. 98. c. 2
 Zaratæ Chaldaus, N. 3. c. 1
 Zmargad, locus in Sabæis, N. 55. c. 1
 Iohannes Zonaras Origeni infensus, O. 229. d

FINIS.